EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN! Sayı: 73, 15 Mayıs 1993

Yeni dönemde yeni görevler

Hareketimiz yeni bir dönemi yaşıyor. Bu yeni dönemin bir yeniden inşa süreci olduğu daha önceleri vurgulanmıştı. Hiç kuşkusuz ki, bu yeniden inşa sürecinin en önemli özelliklerinden biri, proleter devrimci siyasal çizgiye dayanan bir faaliyet içinde, „yabancı" anlayış ve davranışlardan tümüyle kopuşma çabasıdır.

Bu hedefe ulaşmanın bir bilinç, kararlılık ve tüm bunlara bağlı olarak da bir süreç sorunu olduğu ne denli açık ise, köklü bazı ilk adımların kısa sürede atılmasının taşıdığı aciliyet de o denli açık olmalıdır.

Dönüp Olağanüstü Konferansımızdan bu yana geçen sürece baktığımızda, henüz tam anlamıyla oturmuş, sindirilmiş olmasa da, bu doğrultuda bazı ilk adımların atıldığını gözlemlemek mümkündür.

Yeni döneme girildiğinin ilk ve en önemli belirtisi olarak, tasfiyeciliğin önemli bir izi olan atalet, sıradanlık ve iddiasızlık kuşatmasının yarılmaya başladığını görüyoruz. Tüm bunlar artık saflarımızda „yabancı öğeler" olarak değerlendirilmekte, rastlandığı her durumda haklı ve devrimci bir tepkinin konusu edilebilmektedir.

Hareketimizdeki bu „ruhsal" değişim, onun hız konusunda geçirdiği değişimle doğrudan bağlantılıdır. Örgüt bugün daha hızlı ve daha etkin bir çalışmaya uyum sağlama çabasındadır. Bu hızın giderek kendi yeni değerlerini yaratması da kaçınılmazdır. Örneğin, dün ilk ortaya konulduğunda 15 günlük MYO kararı bir tür başaramama tedirginliğine neden olabilirken, bugün artık bu tedirginlik tasfiyeciliğin doğurduğu iddiasızlaşmanın gücüne bir kanıt olarak gösterilebiliyor.

Yine, kazanılan hız bir yana, tasfiye edilen bazı bölgelerde faaliyetlerin Olağanüstü Konferans sonrasında yeniden başlaması; altyapı, baskı, dağıtım alanında atılan adımlar, MYO'nun periyodu ve yaygın dağıtımı alanında 5 yılda ulaşılamayan hedeflere son 5 ay içinde ulaşılmış bulunması vb., yeni dönemin, yeniden inşa sürecinin, ilk önemli kazanımları arasında sayılabilir.

Ne var ki, henüz ulaşmak istediğimiz noktadan hayli uzağız. Geçen 5 aylık süreyle kıyaslandığında, önümüzdeki 5 aya iki-üç kat daha fazla „iş" sığdırmak zorundayız. Alınan mesafe yalnızca düne göre anlamlı ve başarılıdır. Oysa ulaşmak istediğimiz noktadan bakınca, henüz yolun başında olduğumuzu söyleyebiliriz.

Bu gerçek, önderlikten en alt organa kadar, tüm örgütlü birim ve kadroların görev ve sorumluluklarını da son derece somutlaştırmaktadır. Her alandaki gelişmeyi, ikiye, üçe, beşe katlamak!...

***

Örgütümüzün faaliyetine belirli bir hız kazandırmış olması, bizi yeni sorumluluk ve görevlerle karşı karşıya bırakmaktadır. Gelinen yerde, hem gelişmeyi yeni bir aşamaya sıçratmak zorunluluğuyla, hem de geçen süreçte ortaya çıkan zaafları aşmak sorumluluğuyla yüzyüzeyiz.

Burada geçmiş süreçte kendini ortaya koyan iki temel zaaftan sözedebiliriz. Bunlardan ilki faaliyeti planlı yürütme alışkanlığından yoksunluk, ikincisi ise düşman karşısında gizlilik ve yer yer devrimci tutum alanındaki zaaf ve zayıflıklar... Bu zaaflarımızı hareketin önündeki yeni görevleri başarma çabası içinde aşmak, önümüzdeki ertelenemez görevlerden biridir.

Hareketimiz bugün yeni bir aşama ile, bu yeni aşamanın daha da acilleştirdiği yeni görevlerle yüzyüzedir. Hareketin politik faaliyetini daha kapsamlı hale getirmek; politik faaliyetin kitlelere uzanan kanallarını örgütsel planda da açabilmek...Bugün önümüzdeki temel görev budur.

Tüm örgüt yaşamında politik düzeyin

yükseltilmesi ile başta sınıf kitlesi olmak üzere, kitlelere uzanan ilişki ağımızın çoğaltılıp geliştirilmesi, Olağanüstü Konferansımızın önümüze koyduğu başlıca hedefler arasındaydı...

Organlarda ve toplam örgüt yaşantısında politik düzeyin güçlendirilmesi alanında bazı ilk ama anlamlı adımların atıldığı yadsınamaz. Ne var ki bu adımlar henüz faaliyetimizin hızı ile gereğince uyumlulaştırılamamıştır. Faaliyetimizdeki hız artışı, bu temel eksikliğin giderilmesiyle elele yürümemiş, tersine yer yer bu eksikliğin pekişmesi pahasına olmuştur. Kazandığı hıza karşın, faaliyetimiz tek yanlı, eksikli bir faaliyet olmuştur. Propaganda-ajitasyon faaliyeti sınırını aşmak doğrultusunda anlamlı adımlarla birleştirilememiştir.

İşte bu nedenledir ki, politik faaliyetin kapsamını genişletmek, onu bir propaganda-ajitasyon faaliyetinin ötesine sıçratmak, kitlelerle fiziki ve örgütsel temas noktalarını çoğaltmak; ama tüm bunları çalışmamızın hızından taviz vermeksizin gerçekleştirebilmek; bugün hareketimizin önündeki temel görevler olmaktadır.

***

Kuşkusuz ki, tüm bu adımları atabilmek, çalışma tarzımızı da bazı açılardan gözden geçirmeyi zorunlu kılmaktadır. Ne var ki bu görevi başarabilmek teknik anlamda düzenlemelerle mümkün değildir. Bu adımları atabilmek için herşeyden önce „alışkanlıkların gücü"ne karşı mücadele etmek gerektiği unutulmamalıdır.

Devrimci hareket, çok çeşitli faktörlerin etkisiyle uzunca bir süredir kitlelerden yalıtık bir pozisyona sürüklenmiş durumdadır. Bu gelişmenin çok daha tehlikeli olan boyutu ise, bunun devrimci harekette giderek bir alışkanlık, bir yaşam tarzı haline dönüşüyor olmasıdır. Üstelik bugün, dün devrimci hareketin kendi içine sıkışmış bulunan kapalı devre yaşam biçimi, dahada daralma, giderek her örgütün kendi dar alanına sıkışma noktasına gelmektedir.

Bu gerçekliğin bize yansıyan sonuçları olmadığını düşünebilmek mümkün değildir.

Pek çok devrimcinin sosyal yaşamın çeşitli alanlarından ve bu alanlarda kazanılmış kitle bağlarından yoksun oluşu, bu durumun somut bir yansımasıdır. Dar örgüt yaşamına sıkışmış bir „siyasal yaşam"ın da bu gerçeğin bir görünümü olduğu açıktır. Dışımızda kaç kişiye dolaysız gazete ulaştırabiliyoruz? Kendi yoldaşlarımız dışında bir ilişki ağına ne ölçüde sahibiz? Kitle bağlarımızın düzeyi nedir?

İşte bu sorulara verilecek cevaplar, hem sözkonusu temel zaafı ortaya çıkaracak, hem de hangi „alışkanlık"ları aşmak zorunda olduğumuza ışık tutacaktır.

***

Demek ki, sözkonusu görevleri başarabilmek için, herşeyden önce „alışkanlıklarımızı" sorgulayıp değiştirmek gerekmektedir...

Ne var ki, gözetilmesi ve değiştirilmesi gereken yalnızca bu değildir. Bu hedefe ulaşmayı kolaylaştıracak başka yeni adım ve düzenlemelere de gerek vardır.

Bu doğrultuda iki önemli görev var karşımızda. İlki; güçlerimizi etkin bir „dağıtıma" göre değil, etkin bir siyasal faaliyete kanalize edebilmektir. İkincisi ise; genel faaliyeti özgül faaliyetle tamamlamak, bu ikisini ustaca birleştirmeyi başarabilmektir.

Bugüne değin özgülleştirilmiş faaliyet konusunda son derece sınırlı adımlar atmış bulunuyoruz. Çeşitli emekçi kesimleri ve emekçi kesimlerin kendi iç çeşitliliğini gözeten özgülleştirilmiş propaganda çalışmasını yoğunlaştırmak, önümüzdeki ertelenemez görevlerden biridir.

Sonuç olarak şunu yeniden vurgulamak gerekir ki; bu görevleri başarmak çabası, çalışmanın hızından herhangi bir tavizi gündeme getirmeyecektir, getirmemelidir.

Sorun faaliyetin kazanmış olduğu hızı, politik faaliyetin kapsamını ve kitlelere ulaşma kanallarını genişletme çabasıyla uyumlulaştırabilmek, birleştirebilmektir.Bu, çalışmanın hız kazanmasıyla ortaya çıkan bir zaafa yeniden işaret etmeyi de zorunlu kılmaktadır.

Bu hızlı tempolu çalışma, saflarımızda pratik faaliyeti planlı bir biçimde yürütme alışkanlığının olmadığını da net bir biçimde göstermiştir. Yürütülen çalışma, bu alandaki perspektif ve planlamanın zayıflığı nedeniyle, organ çalışmasını ve politik faaliyetin diğer alanlarını, fiilen devre dışı bırakmayı beraberinde getirmektedir.

İyi düşünülüp sorgulandığında, bu sonucun zamansızlıktan değil, fakat perspektif ve planlama zayıflığından kaynaklandığı da görülecektir.

Yeni dönemin yeni görevlerini başarabilmek, bu tür zaafların da sorgulanıp, aşılmasını zorunlu kılmaktadır.

EKİM

Politik genel grev ve görevlerimiz üzerine

İşçi sınıfı hareketliliği yeni dönemde henüz beklenen yaygınlığı kazanamadıysa da, geçmişi aşan eylem biçimlerine yöneldiği ölçüde radikalleşme eğilimi göstermektedir. Öyle ki son zamanlarda fabrika işgalleri, polis ve jandarma ile çatışmalar, sendikaları aşan ve atlayan örgütlenme biçimleri (direniş komiteleri) gibi gelişmeler sık gündeme gelmektedir. Üstelik işçi sınıfının yükselttiği taleplerin kendisinde de geçmişe nazaran bir ilerleme sözkonusudur. Dün daha ziyade „ücret artışı" etrafında dönen istemlerin ağırlık merkezi bugün bunun yanısıra işgüvencesi ve örgütlenme özgürlüğüne kaymıştır. Dikkate değer diğer bir nokta, sendikal bürokrasinin ihaneti sonucunda 3 Ocak'ta boğulan genel grev talebinin işçi sınıfı saflarında yeniden yaygınlaşması ve güçlenerek dile getirilmesidir. Nitekim '93 1 Mayıs'ında da işçilerin en yoğun bir tarzda ve güçlü bir sesle haykırdıkları slogan: „İşçiler Elele Genel Greve!" ve „Sendika Ağaları Defolsun!" olmuştur.

Sermayenin topyekün saldırısı karşısında işçi sınıfının genel grev talebine içgüdüsel ve kendiliğinden bir tarzda tekrar sahip çıkıyor olması, öte yanda devrimci harekette de genel grev sloganının yeniden öne çıkarılmasına yol açıyor.

Ne var ki, komünistlerin önünde, genel grev istemini zaman zaman yükseltilen bir slogan olmaktan çıkarıp, sınıfa ısrarla ve çok yönlü araçlarla taşınan, güncel ve somut bir politika haline getirme görevi durmaktadır.

Genel grev hangi talepler etrafında örgütlenmelidir?

Başarılı bir genel grevin en önemli kazanımı işçi sınıfını bir cephe olarak birleştirmesi, sınıf bilincini yükseltmesi olacaktır. Dolayısıyla bugün örgütlenecek bir genel grev işçi sınıfını bir bütün olarak ilgilendiren, onu birlikte hareket etmeye zorlayan taleplerden hareket etmek zorundadır.

İşgüvencesi:

İşsizliğin korkunç boyutlara vardığı, tensikatların büyük bir pervasızlıkla ve işçi sınıfının her türlü örgütlülüğüne ve hak arayışına karşı, sermayenin özel bir politikası olarak uygulandığı bu dönemde, işçi sınıfının genel olarak yükseltiği başlıca talep, işgüvencesidir.

İşçi sınıfının işten atılmalara karşı, büyük bir öfkesi ve birikimi vardır. Oysa bir türlü kitlesel bir tepkiye bürünemeyen tek tek eylemlerin yalnızlığı sınıfın yeniden ve yeniden yenilmesine neden olmaktadır. İşçiler arasında, bu kısır döngüyü kırmak için, birlikte hareket etmeye özel bir istek ve eğilim mevcuttur. İşçi sınıfının birliğe olan belirgin eğilimini somut bir tavra dönüştürmek, bugün genel grevi örgütleyecek olan öncünün başlıca görevidir.

Genel grev talebinin işçi sınıfının genelinde yankı bulmasını ve kökleşmesini sağlayacak temel demokratik taleplerin başında işgüvencesi gelmektedir. Ancak emek cephesi soyut bir „tensikatlara son" politikası ile sermaye karşısında yol alamaz. Komünistler işçi sınıfının önüne „işsizliğin kapitalizmin doğasında varolduğu" genel propagandasının yanısıra, net formüle edilmiş talepler koymalıdırlar. Bugün işsizliğe karşı öne sürülmesi gereken başlıca istemler şunlardır:

- İş güvencesinin toplusözleşmeye dahil edilmesi
- 35 saatlik iş haftası
- İşsizlik sigortası
- Taşeron sisteminin kaldırılması

Komünistler yaygın bir politik çalışmayla bir yandan sermaye düzenini ve onun ürünü olan işsizliği teşhir ederken, öte yandan tüm sınıfın etrafında kenetlenebileceği bu talepleri ısrarla yaymalıdırlar.

Devlet terörüne son:

Bugün işçi sınıfının gündemini işgal eden başlıca talep işgüvencesi ise, tüm toplumun gündeminde şöyle veya böyle girmiş bulunan temel bir konu olan devlet terörü ve (PKK'nın ilan ettiği tek taraflı ateşkes ile birlikte daha da ön plana çıkan) Kürdistan'da yürütülen kirli savaşdır. Düzenin gittikçe tehditkar ve açıktan açığa saldırgan bir politika olarak uyguladığı devlet terörü, özellikle Uğur Mumcu cinayeti sonrasında toplumda kimi zaman dışa taşan, kimi zaman altan alta kabaran

bir tepki doğurmaktadır. İşçi sınıfının henüz devlet terörü karşısında açık bir tutum alamaması, genel durgunluğunun ve örgütsüzlüğünün yanısıra, bilinç eksikliğinin bir ürünüdür. Bugün işçi sınıfının politikleşmesi, terörist sermaye devletinin içyüzünü görüp, ona karşı topyekün direnmekten, genel bir karşı koyuşu örgütlemekten bağımsız değildir.

Dün daha ziyade Kürt ulusal hareketine ve devrimcilere yönelen devletin kanlı şiddeti, bugün artık oklarını işçi sınıfına daha açıktan çevirmiştir. Büyük bir sıkışmışlık içinde bulunan devlet, işçilerin en ufak bir kıpırdanışında bile, polis ile jandarmayı devreye sokmaktadır. Bu ise emek cephesinde katil ve terörist devlete karşı duyarlılığın artmasına da neden olmaktadır. Henüz korku ve sinmişlik duvarını aşamayan işçi sınıfı, bugün devletin teşhirine dayanan güçlü ve ısrarlı bir politik faaliyete herzamankinden açıktır. Sermaye düzeninin terörist yüzünün teşhiri, topyekün saldıran düzene karşı, işçi sınıfının topyekün bir karşı koyuşu örgütlemesi gerektiği propagandası ile birleştirilmelidir. Genel grev silahının devlet terörüne karşı çevrilmesi zorunludur. Bu bir yandan genel grev ajitasyonu ile birlikte düzen teşhirinin yoğunlaştırılması, öte yandan ise genel grevin etrafında örgütleneceği somut taleplerin formüle edilmesi anlamına gelmektedir:

* İnfazlara son!

* Kürdistan'da sürdürülen kirli sömürgeci savaş derhal durdurulsun!

* İnfazlara, işkenceye ve Kürdistan'daki kirli savaşa karışmış olan tüm odaklar ve kişiler halka açık mahkemelerde yargılansın!

* Koruculuk sistemi derhal kaldırılsın!

* Gözaltında kaybolmalar, işkencede ölümler aydınlatılsın! Sorumlular halka açık mahkemelerde yargılansın!

* Gözaltı süresi kısaltılsın!

* MİT, Kontr-gerilla, Hizbi-kontra, siyasal polis, özel tim vb. gibi sermaye devletinin tüm cinayet odakları dağıtılsın ve halka açık mahkemelerde yargılansın!

* Tüm zindanlar boşaltılsın!

* Özgürlük tutsaklarına yönelik keyfi baskı ve uygulamalara son!

* Devrimci basın üzerindeki baskılar kaldırılsın!

* Polis ve jandarma fabrikalardan defolsun!

Sınırsız örgütlenme özgürlüğü:

Bugün sermaye düzeninin işçi sınıfına karşı, başta tensikatlar, taşeron sistemi ve geçici personel olmak üzere uyguladığı türlü baskı yöntemlerinin ortak amacı sınıfı örgütsüzleştirmektir. İşçi sınıfı dağınıklığının, örgütsüzlüğünün onulmaz ağırlıktaki zincirlerini her adımda hissetmektedir. Dolayısıyla da, işçi sınıfının genel greve giderken öne süreceği en önemli talepler arasında:

* Taşeron sistemine son!

* Geçici işçi uygulaması kaldırılsın!

* Sendika bürokratları defolsun, sendikalar bizimdir!

* Toplantı, gösteri, söz, basın, sınırsız örgütlenme özgürlüğü!

istemleri ön sıralarda yer almalıdır.

Tek tek direnişlerde tekrar tekrar sermaye karşısında yenilen işçi sınıfının diğer bir handikapı ise, sendika bürokrasisinin önlenemez ihanetidir.

Bağımsız örgütünden, devrimci sınıf partisinden yoksun işçi, sınıfı arayışlarını son dönemde yoğunlaştırmıştır. Düzen cephesi işçi sınıfının alternatif arayışlarını, yeni bir çehre kazandırmaya çalıştığı Türk-İş ve DİSK ile karşılamaya hazırlanmaktadır. Bunun yeterli olmadığı yerde ehlileştirilmiş bir „sınıf partisi"ni de tartışmaya açan sermaye, somutta ise işçi sınıfının tüm örgütlenme çabalarına saldırmaktadır.

İşçi sınıfının genel grev talebi aynı zamanda bu genel eylemi başarıya ulaştıracak örgütlülüğe olan özlemi de dile getirmektedir. Sendikaların sarı ihanet çizgisi ve sendika bürokrasisinin açıktan açığa satış politikaları karşısında, işçi sınıfı tepkisini yeni yeni somut biçimlere büründürmektedir. Packard direnişinde oluşturulan direniş komitesi, işçi sınıfının başvurduğu bir ilk biçim, bir ilk çıkış olarak anlamlıdır. Komünistler genel grev propagandasını, sendikal bürokrasinin teşhiri ile birleştirmelidirler. Başarılı bir genel grevin ancak sınıfın kendi öncülerinin, tabanda oluşturacağı örgütlülüğünün ve gerçek birliğinin ürünü olabileceğini tekrar vurgulamalıdırlar. „3 Ocak soytarılığı değil, politik genel grev!" çağrısı aynı zamanda sınıfı sendika bürokrasisini fiili olarak aşmaya, sınıfın kendi gücüne dayanarak genel direnişi hayata geçirmeye çağırmaktır. Genel grevin örgütlenebilmesi aynı zamanda sınıfın dayanışmasını bugünden örgütleyebilmekten geçmektedir. Komünistler sınıfın içinde „Birleşik-Örgütlü-Politik Mücadele!" şiarını ve çağrısın yükselterek yürüttükleri genel politik faaliyetin yanısıra, grev ziyaretleri, dayanışma grevleri, ortak mitingler

ve gösterileri somut olarak örgütlemek için harekete geçmelidirler. Yine dayanışma, hak ve genel grevin yasallaşması, sınıf içinde yaygınlaştırılması gereken temel taleplerdir. Ancak sınıfa mal edilmesi gereken başlıca perspektif; örgütlenme ve grev hakkının ancak örgütlenerek ve dayanışma, hak ve genel grev silahını kullanarak elde edileceğidir.

Diğer yandan bugün genel grev propagandasını işçi sınıfının bağımsız örgütü olan ihtilalci sınıf partisi propagandası ile birleştirmek son derece önemlidir. Komünistler, bir parti inşa hareketi olan EKİM'in saflarına çağrıyı öncü işçiler arasında yaygınlaştırmalıdır.

* * *

Kısaca özetlersek;

Komünistler genel grev propagandasını, başta düzenin topyekün saldırısına karşı emek cephesinin topyekün direnişi olarak yaygmlaştırmalıdırlar. Politik bir genel grevin bugün üzerine yükseleceği başlıca talepler:

- İşgüvencesi
- Devlet terörüne ve Kürdistan'daki kirli savaşa son
- Sınırsız örgütlenme özgürlüğü ve sendika ağalarının defolmasıdır.

Bu talepler sınıfa ısrarlı bir tarzda ve her fırsatta götürülmeli, emek cephesinin derinliklerine nüfuz edecek tarzda işlenmelidir.

Komünistler genel grevin etrafında örgütleneceği temel taleblerin sınıf içinde kökleşmesini sağlayacak somut istemleri net bir tarzda formüle etmelidirler. Genel politik propagandanın yanısıra, saptanmış temel talep ve istemler, genel grev talebi ile birlikte sınıfa taşınmalıdır.

Sonuç olarak, komünistler açısından genel grev talebi dönem dönem yükseltilen bir slogan değil, sınıfa götürülecek güncel ve somut bir politika olmalıdır.

Devrimci örgüt yaşamında rapor ...

(Baştarafı s.9'da)

kazandıran bu türden çabalara bundan böyle de önem vermeli, teşvik etmeye devam etmeliyiz.

Raporlar iki nüsha halinde hazırlanmalı, biri üst yönetici organa, öteki MK'ya görderilmelidir. Olası bir düşman saldırısında ele geçmemesi için her türlü önlem alınmalıdır. Günümüzde tekniğin hayli gelişkin olduğunu bilmekteyiz. Bunu düşünerek ve bunu gözeterek, raporlarımızı, bilinen klasik yöntemlerin yerine daha yaratıcı yöntemlere başvurarak muhafaza edebiliriz.

Bu arada, düşmanın eline geçmesi durumunda örgütümüze dönük bir saldırıda kullanılamaması için, raporlarımızda düşmandan titizlikle gizlenmesi gereken bilgiler kesinlikle şifreli olarak yazılmalıdır.

Raporları büyük bir titizlikle incelemek, gerekli yanıtları vermek üst organların görevidir. Örnek raporlar gizlilik açısından sakıncalı yönlerinden arındırılarak Merkez Yayın Organında yayınlanmalıdır. Bunun hem eğitici ve hem de teşvik edici bir işlevi olacaktır.

Öte yandan yalnızca alt organlar değil, üst organlar da zaman zaman alt organlara rapor sunmalıdırlar. Rapor mekanizması çift taraflı çalışmalıdır. Bu alt organların üst organları denetlemelerini olanaklı kılacağı gibi, üst organların önderlik fonksiyonlarını gerçek anlamda yerine getirmelerinde, yetkilerini bürokratik tarzda kullanmalarının engellenmesinde ve nihayet örgüt çalışmasının birbirine bağlı olarak gelişip yetkinleşmesinde hayli işlevli bir rol oyanayacaktır. Alt organların kimi zaman haklı ve yerinde eleştiri ve uyarılarının önemi yadsınamaz. Alt organlara rapor sunmak ve onların denetimine açık bir ortam yaratmak örgüt içi denetim ve açıklığın bir gereğidir. Örgütün tüm üye ve aday üyelerinin örgüt yaşamına tam olarak katılmalarını teşvik edici bir niteliğe sahiptir. Daha da önemlisi, örgüt kadrolarının önderliğe güvenini artıracak, önderlikle daha yakın bir kenetlenmeyi sağlayacaktır.

Örgütümüz bugüne kadar örgüt içi katılım ve açıklığın aracı olarak MYO'yu kullandı. Bugün buna karşılıklı rapor alış-verişi de eklenmelidir. Bu örgüt içi yaşamımıza gerçek bir canlılık kazandıracaktır.

Çöplükleri bile ölüm saçıyor

Kapitalizm insanlığın katilidir

28 Nisan günü Ümraniye Hekimbaşı çöplüğü metan gazının sıkışması sonucu patladı.

"İstanbul'un taşı toprağı altındır" diyen yoksul köylülük, Hekimbaşı'nı yerleşim bölgesi olarak seçmişti. Taşının toprağının borcunu bile ödeyememişti belki de. Gecekondusu umutlarının mezarı oluyordu şimdi...

Dünyada emperyalist-kapitalist sistem sürdükçe daha nicelerini yaşayacağımız bu katliam ilk değildir.

Zonguldak maden ocaklarında yüzlerce işçinin kara tabutluklara gömülmesi kapitalizmin insanı ve işçiyi hiçe sayan kar hırsının bir sonucudur. Erzincan depreminde yüzlerce insanın yıkıntılarm altında kalması, bölgenin deprem kuşağı olduğu bilindiği halde dayanıklı bir yapılaşmanın oluşturulmaması nedeniyledir. Parababaları demirden, çimentodan çalarken hiç bir devlet denetiminin uygulanmaması nedeniyledir. Çünkü devlet aygıtı da onların hizmetindedir. Devletin insanların can güvenliğinin sağlama diye bir sorunu yoktur. Onun görevi kapitalistlerin karlarını ve sınıf egemenliğini güvenceye almaktır.

Kumkapı'da bir imalathanede çıkan bir yangında, yangın merdiveni olmaması nedeniyle işyeri çalışanlara mezar olmuştur. Kapitalist kendisine kar getirmeyeceğini düşündüğü bir merdivene para harcamaktan kaçınmıştır.

Kapitalizm demek, bir kutupta temel üretim araçlarının ve zenginliklerin en büyük bölümünün sahibi bir avuç kapitalist, bir kutupta emek gücünden başka satacak bir şeyi bulunmayan milyonlarca işçi ve işsiz demektir. İnsan yaşayabilmek için havaya, suya yiyeceğe, giyeceğe, barınağa nasıl muhtaçsa, yaşaması bunları elde etmekten geçiyorsa, kapitalistlerin varlıklarını devam ettirmeleri de ödenmemiş emeğe ve kara bağlıdır. O nedenle üretim maliyetini düşük tutmak zorundadırlar. Bu nedenle kapitalizmin çöplükleri bile katliamlara neden olmaktadır.

Şimdi kapitalizmin temsilcileri sözde suçluları bulmaya çalışmaktadır. Top bir Sözen'e atılmaktadır, bir bürokratik engellere...

Bu çabalar sistemi bir kez daha kurtarma, insanlığı bu sisteme bir kez daha kurban etme çabalarıdır.

Ümraniye'de tüm ailesini kaybetmiş, evsiz-barksız ve çaresiz kalmış bu insanlar için hazineden aktarıldığı iddia edilen 10 milyar lira, nedense hala bu insanlara ulaştırılmamıştır.

Çöplükleri bile katliama neden olan bir sistemin insanlığa vereceği hiç bir şey yoktur.

İnsanlığın kurtuluşu üretimin kar için değil, toplumun mutluluğu ve daha iyi yaşayabilmesi için planlı bir biçimde gerçekleştiği sosyalizmdedir.

Bu nedenle kendi iktidarını ve sosyalizmi kurmak için, sınıf partisini yarat, örgütlen, harekete geç, mücadeleni yükselt! Sen sessiz kaldıkça, gücünü birleştirmedikçe, kendi iktidarını kurmadıkça, yeni katliamlar seni de beklemektedir. Bundan kuşkun olmasın!

Ya sosyalizm ya barbarlık!

E. DAĞLI

Siyasal polise karşı ...

(Baştarafı s.7'de)

uyguladıkları vahşetin hesabını versinler önce!.. İşledikleri sayısız cinayetleri ve komploları açıklasınlar!..

Ordu, polis ve düzenin diğer terör örgütleri sadece kişisel çıkarları gereği bir aradadırlar. Yığınların ihtilalci eylemleri karşısında en mükemmel istihbarat ve terör örgütlerinin işlevsiz kalacakları onlarca kez kanıtlanmıştır tarih önünde. Siyasal polisten korunmak mı istiyorsunuz? Kendinize güvenin; dikbaşlı ve soğukkanlı olun; haklı ve meşru bir mücadele verdiğinize inanın!.. Yığınların içine girin; onlardan kendinizi ve örgütünüzü koruyacak sağlam duvarlar örün!.. Bunu başaramayan, her an siyasal polisi ensesinde hissedecektir.

Son tahlilde siyasal polis bir komünisti yakaladığına pişman olabilmelidir. Hiç bir şey öğrenemediği gibi onun direnci karşısında diz çökmelidir. Sınıf mücadelesi tarihimiz bunun sayısız örnekleriyle doludur. Dirençli komünistlerin yarattığı değerlerin savanucusu ve takipçisi olmak için yarışmalıyız.

K. YAYLA

Siyasal polise karşı mücadele

Siyasal polise karşı mücadele sorununun özü ideolojiktir. Siyasal polisin kapitalist düzen içindeki yerinin ve rolünün doğru kavranmasıdır. Bunu başardığımız ölçüde rehavet ve pimpiriklilik arasında gidip gelen savrulmalardan kendimizi koruyabiliriz ancak.

Siyasal polis kapitalist sistemin bekçi köpeğidir. Sahibine sadık olmak ve onu korumak temelinde eğitilmiştir. Sistemi tehdit eden tüm toplumsal muhalefet hareketlerine karşı, sayısız açık ve gizli örgütleriyle "görevini" yapmaktadır. Siyasal polis modern sınıfların ortaya çıkmasından sonra işçi sınıfının iktidar mücadelesi karşısında, burjuvazinin savunma ve saldırı örgütü olarak gerçek işlevine kavuşmuştur.

Kriz dönemleri, siyasal polis gerçeğinin kitleler tarafından açktan görüldüğü elverişli ortamlardır. İşçi sınıfı öe yoksul halk, iş, ekmek, özgürlük istemektedir; burjuvazi ise ordu ve polisi aracılığıyla terör estirmektedir. Ekmek istemine karşın kurşun!.. Öncünün tespiti ve imha çabası!.. Sokak infazları, işkenceler, toplu katliamlar vb... Tüm bunlar ekonomik ve siyasal krizin yoğunluğu ve çok boyutluluğunun doğal sonuçlarıdır. İşkencelerde bir çoğumuz karşılaşmışızdır; "biz sadist olduğumuz için değil, işimiz bu olduğu için işkence yaparız" derler. Bu sözler basit bir demagoji olmakla birlikte, gerçekliğin ifadesidir aynı zamanda. Sadece topluma değil, insanlığa da yabancılaşmıştır işkenceciler. İçki, uyuşturucu kullanmadan "işlerini" yapamazlar. İşkence öntemleri -bırakın sorguladıkları zanlıları- kendi aralarında bile kullandıkları dil, aklı başında insanların kullanabileceği bir dil değildir. Direnen devrimcilerin ve komünistlerin karşısında zavallı yaratıklar olduklarını gözlemek kolaydır. Nihayet bazıları sonradan itirafçı olurlar ve sahte pişmanlık gözyaşları dökerler. Yaşadığı olaylarda polis gerçeğini akıllı bir gözle izleyen ortalama bir devrimci bile "burjuvazi kendisini bu çapulculara mı emanet etmiş?" diyebilir. Nitekim burjuvazi de bunun farkındadır. Bu yüzdendir ki polislerinin eğitimi ve modernizasyonu söylemlerini dillerinden düşürmezler.

İşkenceye karşı tavır ideolojik içeriğinden bağımsız olarak ele alınıp abartıldığında işkence fobisi gibi olumsuz sonuçların doğmasına yolaçabiliyor. İdeolojik bakışaçısındaki sağlamlık, psikolojik ve fiziksel direnç açısından belirleyicidir. 12 Eylül dönemindeki örgüt önderlerinin bir çoğunun siyasal polis karşısında diz çökmesi sadece onların karaktersiz insanlar olduklarıyla açıklanamaz. Bazıları, kavrayışsızlık sorununu kendi kusurlarının üstünü örtmek için kullansalar bile gerçek budur. Sağlam bir sınıf bakışaçısına sahip olamamak!... Önce kolay yoldan iktidar olma hesapları!.. Olmayınca şaşkınlık ve çöküntü!.. Sonradan da içine düştükleri durumu teorize eden liberal değerlendirmelerle ihtilalci-illegal sınıf örgütlenmesinin ve mücadelesinin olanaksız olduğu veya geçerliliğini yitirdiği tespitleri!.. Tasfiyecilik ve teslimiyet!..

Sınıfın ihtilalci partisini yaratma gibi yüce bir görevi üstlenen komünistler, siyasal polis gerçekliği ve ona karşı tutum konusunda açık ve net bir fikre sahip olmak zorundadır. Yakalanmalar, nispi örgütsel darbeler, takip-saldırı-işkence dedikoduları kolayından polis fobisi yaratabiliyor. Ve genç devrimcilerin tüm yaşamına yansıyor. Evlerine hırsız gibi girip çıkıyorlar. Sokakta tedirgin yürüyorlar. Randevu yerinde veya herhangi bir alışveriş yaparken, "ben buradayım" diye bağırıyorlar adeta!.. Kuşkusuz bunlar olumsuz örneklerdir. Ve ihtilalci bir örgüt yaşantısı açısından asla kabul edilemezler.

Bir devrimci, öncelikle verdiği mücadelenin doğruluğuna ve haklılığına yürekten inanmalıdır. Bu da sağlam bir sınıf bakışaçısına sahip olabilmekle ilgili bir olaydır. Biz komünistler kapitalizmi bir barbarlık sistemi olarak değerlendiriyoruz. Bu bakışaçısıyla sistemi ayakta tutan tüm kurum ve kuruluşlar gayrı meşrudur. Meşru olan tek şey ona karşı örgütlenmektir, savaşmaktır. Bizi sınıftan koparmayacak (görece) tüm savaş yöntemleri meşrudur. Anarşistlerle biz komünistleri ayıran nokta, işçi ve emekçi kitleleri devrime ve sosyalizme hazırlamak ve seferber etmek ekseninde planlı, programlı ve yöntemli mücadelemizdir.

Davasında haklı olduğuna inanan, siyasal polisin kendisini sorgulamasına izin bile vermez. Kim kimi yargılayacakmış! Kapitalizmin savunucuları ve bekçi köpekleri, yararlıkları yeni dünya düzeninin ve bu kanaldan dünya halklarına

(Devamı s.6'da)

İstanbul Aksaray ve Şişli şubelerinin genel kurulları

Tüm Sağlık Sen'de reformist etkinlik

Tüm Sağlık Sen İstanbul Aksaray ve Şişli şubelerinin genel kurulları yapıldı. Sağlık çalışanlarının ilgisinin oldukça düşük olduğu ve delegelerin bile önemli bir kısmının katılmadığı genel kurullar coşkusuz bir havada geçti. Oysa sağlık çalışanlarının grevli, toplusözleşmeli sendikal hak mücadelesinde önemli bir adım olan bu genel kurulların, daha kalabalık ve daha coşkulu geçmesi beklenirdi. Bu olumsuzluğun temel nedeni sendikadaki grupsal çatışmalar ve Tüm Sağlık Sen'in kendi kitlesinden kopuk oluşudur.

Genel kurullar öncesinde komünistler bir deklerasyon yayınlayarak düşüncelerini ortaya koydular. Sendikadaki tüm çevrelere de bu yönde bir çağrı yaptılar. İlkesiz ittifakların, kulislerin ve ayak oyunlarının sendikaya vereceği zararı anlatmaya çalıştılar. Fakat bu devrimci tavra hiç bir çevreden maalesef cevap gelmedi. Tersine Devrimci Demokrat Sendikal Birlik (DDSB) dışındaki tüm çevreler, ilkesiz ittifaklar oluşturmayı ve çirkin bir şekilde komünistler aleyhine propaganda yapmayı devrimci bir tavır göstermeye yeğlediler.

Genel kurullarda da bu çirkin tavırlar devam etti. Bu çevreler sendikanın geleceğine ilişkin politika üreteceklerine ve kitleyi bilinçlendirmeye dönük konuşmalar yapacaklarına, ya hiç konuşmayarak "renk" vermediler, ya da çok geri konuşmalarla kitle kuyrukçuluğu yaptılar. Bir koltuğu devrimci ilkelerin savunusuna tercih ettiklerini bir kez daha gösterdiler. Özelliklé kendilerine "yurtsever" diyen bir kesim, Kürt sorununun k'sından bile bahsetmeyerek ne kadar "yurtsever" olduklarını göstermiş oldu.

Genel kurullarda politik konuşma yapanlar yalnızca komünistler ile DDSB adaylarıydı. Bunlar eski yönetim kurulunun reformist anlayışını ve düzeni teşhir eden, sağlık çalışanlarına perspektif veren anlamlı konuşmalar yaptılar. Fakat delegeler genel kurullar öncesinde belirlendiğinden, seçimleri kaybettiler. Seçimleri delegeler üzerinde yoğun kulis çalışmaları yapan reformist ittifakın listesi kazandı.

Bizler açısından bu genel kuruldan çıkarılacak en önemli ders, işyerlerine yönelik bir siyasal faaliyet yürütmemize rağmen hala reformizmin etkinliğini kıramamamızın ve bununla bağlantılı olarak kitlelerle gereğince bileşememiş olmamazın net olarak ortaya çıkmış olmasıdır. Bunun nedenlerinden biri reformizmin gücü ise, diğeri çalışmalarımızın meyvelerini toparlamadaki beceriksizliğimiz ve çalışmamızı sendikal faaliyetimizle bütünleştirememizdir. Yani siyasal çalışma ile sendikal çalışmayı birlikte yürütememizdir. Bu nedenle komünistler sendikal çalışmaya da gereken önemi vermelidirler.

Sonuç olarak bizler bu eksikliklerimizi tamamlamak için işyerlerine yönelik olarak inatla ve hırsla çalışmalarımızı sürdürmeliyiz. Ancak işyerlerinde bir güç olursak amacımıza ulaşmış oluruz. Zira bizim sendikalardaki çalışmamızın amacı yönetim kuruluna gelmek değil, birimler temelinde güç haline gelerek kitleleri etkileyebilmek, onları devrimci bir temelde eğitebilmek ve dönüştürebilmektir. Yönetim kurullarını da bu amaç doğrultusunda bir kürsü olarak kullanmalıyız. Eğer bizler bu ülkede devrimi yapmak ve sosyalizmi kurmak doğrultusunda mücadele eden komünistler isek, tüm faaliyetimiz bu temel amaca hizmet etmek durumundadır.

Ekimci Sağlık Çalışanları

Devrimci örgüt yaşamında rapor mekanizmasının yeri ve önemi

Devrimci bir örgütte, merkez organların önderlik fonksiyonlarını eksiksiz olarak yerine getirebilmeleri için hareketin tüm bilgisine sahip olmaları şarttır. Bu ise ancak ve ancak yerel örgütlerin, örgütsel ve siyasal faaliyete ilişkin her türden bilgiyi belirlenen periyodlarla ve düzenli raporlar biçiminde merkez organlara sunmaları ile olanaklı hale gelebilir. Tam da bu nedenle, örgüt içi katılım ve açıklığın da ifadesi olan bir rapor mekanizmasının yaratılması ve aksaksız bir biçimde çalıştırılması, devrimci bir örgüt için yaşamsal bir önemdedir. Gerçek bir merkezileşme ona bağlıdır.

Yerel faaliyetin örgütün çizgisi temelinde ve yönetici organların saptadığı esaslara göre yürütülüp yürütülmediği, görevlerin aksatılıp aksatılmadığı, aksatılıyorsa eğer neden, kim tarafından ve nasıl aksatıldığı, bütün bunlar yine yalnızca yerel örgütlerin merkez organlara sundukları raporlar sayesinde anlaşılabilir. Gerekli önlemlerin alınıp gerekli düzeltmelerin yapılabilmesi de buna bağlıdır. Demek oluyor ki, kusursuz çalışan bir rapor mekanizması, sağlıklı bir denetimin de önkoşuludur.

Kadrolar teorik çalışma yapıyorlar mı? Marksist-leninist klasikler okunuyor mu? Örgüt yayınları titiz bir biçimde okunup inceleniyor mu? Organlarda siyasal tartışmalar yapılıyor mu? Özetle, düzenli bir ideolojik-siyasal eğitim var mı? Raporlar diğer şeylerin yanısıra bu tür bilgileri de içerecektir. Bunun kendisi merkez organları kadroların bu alana ilişkin zaafları konusunda açıklığa kavuşturup denetlenmeleri için fırsat yaratacaktır. Dahası raporlar aynı zamanda kadroların ideolojik-siyasal düzeyleri, yürütülen faaliyetin ideolojik perspektiflerimize uygun olarak yürütülüp yürütülmediği, siyasal ve örgütsel sorunları kavramadaki yetersizlik ve yanlışları konusunda da asgari bir fikir verecektir. Bu ise raporlar üzerinden yazılı ve sözlü karşılıklı bir tartışmanın yolunu açacaktır. Bu örgüt içinde canlı devrimci bir ortamın sağlanması demektir ki, kadroların ideolojik-siyasal eğitimleri için böylesi bir ortam son derece işlevsel bir rol oynayacaktır. Marksist-leninist klasiklerin ve örgüt yaymlarının bilince çıkarılmasına dönük faaliyetlerle ideolojik siyasal eğitimlerini tamamlama olanağı bulamayan kadrolar, bir de bu olanaktan yararlanacak, karşılıklı canlı devrimci tartışma yoluyla eğitimlerini tamamlayıp yetkinleşeceklerdir.

Tüm bu nedenlerle, yürüttüğü faaliyeti rapor haline getirip merkez organların bilgisine sunmak tek tek her hücre ve komitenin, her yerel örgütün büyük önem vermesi ve titizlikle yerine getirmesi gereken temel bir görevdir.

Örgütsel-siyasal faaliyetin tüm kapsamıyla rapor haline getirilmesi esasta bir kollektif faaliyettir ve bir organ çalışması olarak ele alınmalıdır. Bunun bir ifadesi olarak raporlar, tam üyeli organ toplantılarında yürütülecek tartışma ve değerlendirmeler temelinde hazırlanmalıdır. Öte yandan varsa farklı yaklaşımlar da dahil, tüm organ üyelerinin eğilimlerini tam olarak yansıtmalıdır. Raporlar yazıldıktan sonra organ üyelerinin onayına, ondan sonra merkez organların bilgisine sunulmalıdır.

Her organ üyesi raporların hazırlanması ve yazılması sürecine aktif olarak katılabilmeli, örgüt faaliyeti ve görevleri konusunda kayıtsızlık anlamına gelecek tutumlardan kaçınmalıdır.

Örgüt yaşamında kişisel katılıma da yer vardır. Organ faaliyetini işlevsizleştirmemek koşuluyla, örgüt üye ve aday üyeleri (hatta dolaylı bir biçimde de olsa yakın çeperde yeralan her sempatizan ve taraftar) örgüt yaşamına kişisel olarak da katılabilmelidir. Bunun çoğu kez sanıldığından da fazla bir işlevi olmakta, olabilmektedir. Sözgelimi zaman zaman yazdıkları kişisel raporlarla ve çoğu kez de Merkez Yayın Organına gönderdikleri yazılarla örgüt yaşamımıza katılan yoldaşların uyarısı ve aydınlatıcı nitelikteki katkılarını kim yadsıyabilir? Saflarımızda hiç bir dönem eksik olmayan canlı tartışma ve fikir ortamını, büyük ölçüde, önderliğin MYO üzerinden teşvikiyle gerçekleşen bu tür bir katılıma borçlu olduğumuzu unutabilir miyiz? Bu sorulara olumsuz yanıt vermek olanaksızdır. Öyleyse örgütümüze dinamizm

(Devamı s.5'de)

Kapalı devre örgüt yaşamını kırmak için

Kitle önderi kadrolarımızı, örgütçü militanlarımızı yaratalım!

Bugün EKİM'in önünde duran en önemli görev, başarılı ve gittikçe daha çok yankı uyandıran genel politik etkinliğini, aynı ölçüde başarılı ve etkin bir fabrika ve kitle çalışması ile birleştirebilmektir. Adım adım kendi yolunda yürüyen komünist hareketin kendisini partiye götürecek bu hamleyi en kısa zamanda gerçekleştirebilmesi, herşeyden önce bir dizi sorunun çözümlenmesine ve çözülmesine bağlıdır.

Kitle dışılık, çevre ilişkilerinden yoksunluk, kapalı devre örgüt yaşamı, fabrika işçisi ilişkilerin azlığı vb. gibi sıralanabilen bu sorunlar, yalnızca EKİM'e özgü değildir. Tersine tüm devrimci hareketin az veya çok boğuştuğu problemlerdir. Devrimci hareketin bu ortak zaafının kaynağında 12 Eylül faşizminin devrimcileri yalnızlaştırmada, kitleden yalıtmada ve kendi kabuğuna çekilmeye zorlamada gösterdiği başarı yatmaktadır.

Oysa sorunun özü tek tek devrimcilerin kitle dışılığı değil, bir bütün olarak örgütlerin çalışma tarzlarıyla ve var oluşlarıyla, kitleden uzaklıklarıdır. Bugün devrimci örgütlerin tüm faaliyetleri neredeyse kendi adlarını duyurmaya yönelik bir çaba ile, aynı şekilde tüm örgütsel becerileri ise, kendi kendilerini yönetmekle sınırlıdır. Kitleye dönük politika üretme, kitleyi yönlendirme ve ona önderlik etme çabası ya çok yüzeyseldir ya da hiç yoktur.

Yüzünü kitleye çevirmek veya komünistler açısından sınıfa dönük çalışmak, bir boyutuyla sınıfa yönelik politika üretmek ise, diğer boyutuyla da politikayı etkin kılmaktır. Birincisi müdahaleyi saptamak, ikincisi ise saptanan müdahaleyi yapmaktır. Sınıfta gerçek bir yankı uyandıran böylesi bir etkinlik, herşeyden önce genel politik faaliyeti somut fabrika çalışmasıyla birleştiren **komple bir çalışma tarzını** gerektirmektedir.

Bilinen bir gerçektir; EKİM henüz çalışma tarzını oturtabilmiş, komple bir faaliyeti yürütebilen örgütsel mekanizmalarını tümüyle yaratabilmiş değildir. Sorun önemli bir boyutuyla bir güç sorunu olarak önümüzde durmaktadır. Oysa gerçekte can alıcı nokta, saflarımıza yeni güçlerin akmasından çok, saflarımızdaki güçlerin harmanlanması, çok yönlü donanması ve gerçek kadrolar haline gelmesidir.

Kadrolaşmak ve izlenecek kadro politikası, komünist hareketin geleceğini tayin edecek denli önemlidir hala. Öyle ki, gerçekten donanımlı ve inisiyatifli kadrolara, bu kadrolardan oluşan işlevli örgüt birimlerine sahip olmadan, ne yeni güç kazanabilir ve ne de kazandığımız güçleri doğru tarzda mevzilendirebiliriz. Aynı şekilde, kendi çalışma alanına hakim, inisiyatifli örgüt birimleri ve bu örgüt birimlerinde görevli çok yönlü ve donanımlı kadrolara sahip olunmadan, gerçek bir kitle çalışması yürütmek de mümkün değildir.

Kadro politikası, yalnızca „nasıl bir kadro?" sorusuna verilecek yanıt değildir. Kaldı ki bugün, EKİM için „nasıl bir kadro?" sorusu nettir; genel çerçevesi I. Genel Konferans Belgelerinde çizilmiştir. Olağanüstü Konferans sürecinde ve sonrasında kadro politikasının en önemli boyutu, bir eğitim programı çerçevesinde kadroların ideolojik çizgimizle bütünleşmesini sağlamak idiyse, bugün öne çıkarılması gereken boyut, kadrolarımıza politikleşmiş bir kişilik ve inisiyatif kazandırmaktır. Bir kadro açısından politik kişilik ve insiyatif, özgün fikirler ve eleştirilerden ziyade, faaliyet alanında örgütle ve hareketin ideolojik çizgisiyle bütünleşmek, kendini faaliyetinde yeniden üretmek demektir.

Yakın dönemimizde Merkez Yayın Organımız yoluyla olsun, diğer önderlik araçları ile olsun, „örgütlü devrimci" olmanın komünistler açısından taşıdığı anlam değişik boyutlarıyla işlendi. Bugün yanısıra işlenmesi gereken, her kadronun kendini faaliyet alanında var etmesi, diğer bir deyimle faaliyet alanında kendisini üretmesi ve alanın

ihtiyaçlarına yanıt vermesi gerektiğidir.

Kuşkusuz bugün güçlerimizin hemen hepsi bir örgüt biriminde mevzilenmiş bulunuyor. Diğer bir deyimle her bir kadronun belirlenmiş bir faaliyet alanı bulunmaktadır. Oysa pratiğimize yakından baktığımızda kadronun bir yanda, öncelikle saptanmış faaliyet alanlarının ise diğer bir yanda durmakta olduğunu görürüz. Sınırlı güçlerimizin geniş bir genel politik faaliyeti omuzlamanın yanısıra, henüz oturmamış bulunan kimi temel örgütsel mekanizmaları da kendiliğinden bir koşuşturma içinde işletiyor olmaları bunun bir nedenidir.

Sorunun aşılması ise, iyi bir teknik organizasyonun yanısıra, var olan güçlerimizi doğru mevzilendirmek, onları yönlendirmeyi, eğitmeyi, denetlemeyi ve önlerini açmayı gerektirmektedir. Belki henüz birçok yönüyle eksik, ama Olağanüstü Konferans döneminde ideolojik sağlamlığını, son dönemde ise militan karakterini kanıtlamış,gelişme potansiyeli taşıyan güçlerimizi cesaretle mevzilendirmeli ve görevlendirildikleri alanda inisiyatif tanımalıyız. Güçlerimizin eksikliklerini, onlara sık sık müdahale ederek ve yeterli olamıyorlar bahanesiyle ilişkilerini devralarak değil, aksine onlara kendilerini aşma olanağını tanıyarak, kuşatıcı bir ideolojik-politik eğitim ve yönlendirmeyle ve bunun üzerine oturan sıkı bir politik-pratik denetimle giderebiliriz.

Henüz yeni oluşturduğu alt örgüt birimine, faaliyet alanında gösterdiği daha ilk bocalamada; henüz yeni mevzilendirdiği kadroya, ilişkisini geliştirmekte yaşadığı daha ilk sıkıntısında müdahale eden bir önderlik, gerçekte hem kendi önderlik fonksiyonlarını gereğince yerine getiremez ve hem de kişilikli ve inisiyatifli örgüt birimleri ve kadrolar yaratamaz. Kadro ve örgütlerimizin kitle dışılığı bir yandan kapalı devre bir örgüt yaşamını anlatırken, kapalı devre örgüt yaşamı da öte yandan kendini teknik görevleriyle sınırlayan kadrolar ve bunun ifadesi olan edilgen bir memur zihniyetini anlatır.

Memur zihniyetini, yani örgütsel görevinin teknik boyutundan başka ilgi alanı, dolayısıyla da örgütsel ilişkisinden başka ilişkisi olmayan kadro tipini parçalamanın yolu, kadrolara „alışkanlıklarınızı değiştirin", „kitlelere gidin", „sınıfın olduğu yerlerde bulunun", „işçi gösterilerine katılın" demek değildir yalnızca... Eğer güçlerimizin kendilerini görevlerinin teknik boyutuyla sınırlamasını istemiyorsak, herşeyden önce onlara politik içerikli görevler ve politik sorumluluk vermeliyiz. Dahası kadrolarımızı bu görevlerin üstünden gelecek biçimde politik-ideolojik olarak donatmalı, yönlendirmeli ve denetlemeliyiz. Bu ise herşeyden önce, genel politik etkinliğinin yanısıra, belirlenmiş tüm faaliyet alanlarındaki politik-örgütsel hedeflerin net tanımlandığı, planlı ve yöntemli bir faaliyet ile mümkündür. Merkezi düzeyden başlayarak en alt birime kadar tüm örgütün, politik-örgütsel hedeflerini dönemsel olarak planlaması ve bu plan dahilinde denetlenmesi gerekmektedir.

Komünistlerin temel faaliyet alanı sınıftır, fabrikalardır. Sınıfla, fabrikalarla ilişkisi olmayan güçlerimizin gerçek anlamda mevzilendirilmiş oldukları söylenemez. Kitle dışılık da, kitleye kendiliğinden bir tarzda yönelerek değil, aksine tam da „asli" faaliyet alanlarımıza (fabrikaya ve sınıfa) perspektiflerimizle, politikalarımızla donanımlı, kendimize güvenli ve güçlü bir tarzda giderek ve burada yoğunlaşarak aşılır.

Oysa bugün sık sık kadrolarımızın asli faaliyetlerini (fabrika ve kitle çalışmasını) aksattıkları, bunun yerine randevu peşine koşup afiş yapıştırmakla yetindikleri konusunda eleştiriler yükseltilmektedir. Doğrudur, kadrolarımız komple bir faaliyeti yürütmekten epey uzaklar. Ancak kadrolarımızın „asli" faaliyet alanlarından bu uzaklığı onların tercih ettikleri bir durum değildir, aksine onların da sıkıntı duydukları bir olgudur. Güçlerimizin faaliyetimizin kazandığı yeni hıza yetişmek için bir keşmekeş içinde koşturduklarını söylemek de yalnızca tek yanlı bir doğru olacaktır. Bugün hızlı, etkin ve seri bir genel politik faaliyeti yürütmek için ordan oraya koşuşturan kadrolar olarak önümüze çıkan tablo, faaliyetin hızından ziyade onun tek yanlılığı ve ufuksuzluğunu anlatmaktadır. Güçlerimizin temel sıkıntısı hıza yetişmek değil, çok yönlü bir faaliyeti yürütecek ideolojik-politik donanıma ve buna uygun araçlara sahip olmamaktır.

EKİM, bugün kuşkusuz faaliyetinin hızından taviz veremez. Ancak hızlı bir faaliyetin, sürekleştirilmiş bir genel politik propaganda kampanyası olmadığı da açıktır. Kaldı ki, gerçekte bugün sorun faaliyetimizin hızı değil, genel propaganda etkinliğimizin sınıf üzerinde yarattığı etkiyi

kendisinde toplayabilen kitle ve örgütleme çalışmamızın derinliği ve yoğunluğudur. Öyle ki, derinlemesine bir fabrika çalışması gibi seçilmiş özgül alanlara yoğunlaşan bir faaliyet de „hızlı"dan ziyade, ısrarlı ve uzun soluklu olmalıdır. Genel politik faaliyetimizin hızını garanti altına alacak ve ısrarlı bir çizgide tutacak olan, örgütün teknik anlamda iyi organize edilmesi, baskı ve dağıtımın profesyonelleştirilmesi sorunu ise; başarılı bir kitle ve örgütlenme çalışmasının önkoşulu da, belirlenmiş faaliyet alanlarına politik düzeyde hakim örgüt birimleri ve kadrolardır.

Henüz yeni kurulan ve ağırlıklı olarak politik birikimi ve örgütsel deneyimi sınırlı yoldaşlardan oluşan örgüt birimlerinin yetkinleşmesi, asli görevlerinin altından kalkacak donanıma kavuşması bir süreç, diğer bir deyimle bir zaman sorunudur. Önderlik sorumluluğu, işlerin aksamaması, „hızla" yürümesi için bu sürece sık sık pratik müdahalelerde bulunmak değil, sözkonusu süreci bilinçli bir tarzda kuşatıcı bir ideolojik eğitim, etkili bir politik-taktik yönlendirme ve bunun üzerine oturan bir denetim için kullanmaktır.

Yine yer yer öne sürüldüğü gibi, komple bir faaliyetin önünde duran temel engel zamanın iyi planlanmaması, disiplinli bir çalışmanın yürütülememesi de değildir tek başına. Kaldı ki Newroz ve ardından gelen 1 Mayıs genel politik faaliyetimizin yaygınlığı ve etkinliği, son derece sınırlı güçlerimiz gözönünde tutulursa, birçok eksikliğine rağmen planlı ve sistemli bir çalışma ile mümkün olabilmiştir.

Sorunun özü plansız, sistemsiz bir faaliyetden ziyade, planlanan faaliyetin içeriğidir. Eğer bugün kadrolarımızın asli görevi afiş yapıştırmak, bildiri dağıtmak ve bunun pratik organizasyonu için günü birlik randevulaşmak değil ise; planlanan, hedefleri saptanan faaliyetin aslı da genel bir politik kampanyayı aşmalıdır. Kuşkusuz ki, özgül faaliyet alanlarına, diğer bir deyimle fabrikalara ve sınıfa yoğunlaştırılmış, derinlemesine bir kitle ve örgütlenme çalışması, genel politik faaliyetimizin karşısında yer almamaktadır. Soruna bir tercih sorunu olarak bakılamaz. Oysa güçlerimizin sınırlılığı da göz önünde tutulursa bir öncelik sorunun varlığı da kesindir.

Olağanüstü Konferans sonrası dönemde kamuoyunda imajımızı tazelemek, örgütümüze moral aşılamak, saflarımızdan tasfiyeciliği temizledikten sonra sesimizin daha güçlü çıktığını duyurmak için öncelikle genel politik etkinliğimizi yoğunlaştırmak doğru bir tutumdu. Bugün, genel propaganda-ajitasyon faaliyetimizi yine sürdürmeli, ondan taviz vermemeli, ancak faaliyetimizin ağırlığını saptanmış alanlara, yoğunlaşmış fabrika ve sınıf çalışmasına vermeli, faaliyetimizin hedeflerini bu doğrultuda belirlemeli, çalışma planımızın içeriğini buna uyumlu tarzda düzenlemeliyiz.

Faaliyetin öncelikli hedefi, belirlenmiş fabrikalarda yoğunlaşmak, sınıf ilişkilerimizi yaygınlaştırmak, derinleştirmek ve kitle içinde etkinlik kazanmak olarak belirlendiği ve güçlerimizi bu doğrultuda mevzilendirip, somut olarak görevlendirdiğimiz zaman, kadrolarımızın kimi „kapalı devre yaşam alışkanlıkları"nı da kırdıklarını göreceğiz. Zira kadrolarımızın kapalı devre yaşam alışkanlıkları, herşeyden önce kapalı devre bir örgüt yaşamını anlatmaktadır.

Alışkanlık halini almış kimi davranış biçimlerini aşmak bir „niyet" sorunundan ziyade bir çalışma tarzı sorunudur. Çalışma tarzının oturtulmasından anlaşılması gereken örgütün teknik olarak düzenlenmesi değil, tersine faaliyetimizin politik-ideolojik çizgimize uygun hale getirilmesidir. Ekimci militanların „kitle bağlarına sahip olması" istenilen ve zorunlu bir vasıftır, ancak kadrolarımızın bu yönünün gelişmesi yine ideolojik çizgimize, politik-taktik hedeflerimize uygun bir faaliyet ile mümkün olacaktır.

Bugün önümüzde kapalı devre örgüt yaşamını kırmak gibi bir sorun duruyorsa, yakalanması gereken can alıcı nokta örgütü kendi içinde yönetmek değil, örgütü ve kadroları kitleye önderlik edecek tarzda politik-taktik olarak yönlendirmek ve ideolojik perspektiflerimizle donatmaktır. Bu hem önderliğin kendi asli fonksiyonlarını yerine getirmesi ve hem de güçlerimizin kendi faaliyet alanına (fabrika ve işçi ilişkilerine) hakim, inisiyatifli, atak birer gerçek kadroya dönüşmesini sağlayacaktır.

Sorunun özü ideolojik çizgimize uygun bir faaliyet içinde politikleşmiş bir kişiliğe sahip ve inisiyatifli kadrolarımızı, diğer bir deyimle gerçek kitle önderlerimizi ve örgütçülerimizi yaratmak, bu doğrultuda etkin bir kadro politikasına sahip olmaktır.

Su DÖNMEZ

İşçilere yönelik yayıncılık faaliyetinde dil sorunu üzerine

Fabrika içerisinde, kapılarında, servislerde ve belirli semtlerde işçilerin eline ulaşan örgüt materyallerine, iş bu aşamaya gelinceye kadar harcanan kaynakların ne denli önemli olduğu bilince çıkartılmalıdır. Öncelikli kaynak insandır. Ekonomik kaynağın da altını çizmek gerekiyor. Örgütün insan ve ekonomik kaynaklarının başarı üretmiyecek araçlarla devindirilmesi, sonuç olarak, yapının devrilmesini getire(cektir!)bilir!.. Demek istediğim; bir yığın harcama ve bir yığın değerli emek, fakat işçiler okuyunca birşey anlıyamıyorlar! Ve;

- "Ya kardeşim ne biçim yazmışlar bu komünistler de... hiç birşey anlıyamadık! bir sürü yabancı kelime..."

- "He abi ya; adamların bildirisini okudum, kafam karman çorman oldu!"

- "Zaten kafa karıştırmak oğlum bunların işi!..." türünden konuşmalar geçebiliyor işçilerin arasında!

Gazete+dergi+sinema+radyo+televizyon=medya! Medya: Burjuva düzenin kitleleri kendi çıkarlarına bağlayıp, denetiminde tutmada kullandığı en etkili silah... Sermaye sınıfının kitle ileşitim araçlarını, kitle denetim-yönetim araçları olarak kullanmadaki başarısını tartışmasız kabul ediyorum. Tehlike gerçekliğini tüm boyutlarıyla kavrayıp kabul etmeyen bir anlayışın, sözkonusu tehlikeye saldırmak için örgütleyeceği araçları da gerçekliğe uygun bir kuvvetlilikte örgütleyemeyeceğini düşünüyorum. Düşmanın tüm cephelerde biriktirmiş olduğu güçleri eksiksiz olarak kavramamız, sosyalist devrim için örgütleyeceğimiz „silahların" nasıl bir güce sahip olması gerektiğini de öğretecektir bizlere.

Konumuza dönelim. Burjuvazinin medyayı kitle denetim-yönetim aracı olarak kullanmadaki başarısı, elbette birincil olarak gelişmiş araçlar (gazete, dergi, televizyon...vb. gibi) kullanmasına bağlıdır. Fakat tümüyle de bununla sınırlı değildir. Burjuvazi, araçları nasıl bir görsellik ve nasıl bir işitsellikle kullanması gerektiğini de iyi biliyor. Denetim-yönetim'in başarısını sağlayan bu bilgidir. Burjuva medyası işçilerin ve emekçi halkın dilinden konuşarak, onlarla düzen arasındaki en sağlam bağ olma işlevini üstlenmiştir! Sömürü düzeninin yayıncıları, medya kanalıyla sömürüye başkaldıracak kitlelerin damarlarına eroin veriyorlar adeta!

Biz ne yapıyoruz!?

Herşeyden önce soralım kendimize: Bizim medyamızın gücü nedir? Devrim ve sosyalizm medyasının gücü hangi düzeydedir? İşçilerin hergün takip ettikleri, gazetelerimiz, televizyonlarımız var mı? Varolan medya potansiyelimizin işçi sınıfı ve toplum üzerindeki etki oranı nedir?

İlk önce medya gücümüz; kitaplarımızın, sınıfın kitlesi tarafından okunmadığı (ya da okusalar da zaten birşey anlamıyacakları) gerçeğini kabul edersek, bugün için yayımcılıktaki gücümüz afiş ve bildirilerimizdir. Araçlarımızı salt nicelik olarak düzenin medya araçlarıyla kıyaslarsak, devede pire bile olmadığımızı görürüz. Peki nasıl başaracağız, nasıl kazanacağız?! Elbetteki araçlarımız oldukça kısıtlı da olsa, çok gelişkin de olsa, bize asıl kazandıracak olan niteliğimizdir. Afişin, bildirinin niteliği nedir? Yazılanlar, söylenenlerdir tabi ki.

Şimdi, başından beri gelmek istediğim yere geldim. Bildirinin niteliğini, güncel sorunların ustalıklı bir değerlendirmesinden hareketle, güncel taleplerin, sosyalist devrim isteğine ve zorunluluğuna bağlanması belirler. Bu nitelikte bir bildiriyi işçilere şerbet gibi içiremedikten sonra, onların anlamalarını ve hoşnut olmalarını sağlıyamadıktan sonra, hiç dağıtmıyalım daha iyi! Bunları başaracak olan ise bildirinin dilidir.

Bildiri yazma görevini üstlenen yoldaşlarımız, şu anlayışta olabilmelidirler;

- "Öyle bir dil kullanabilmeliyim ki, işçiler bunu alıp okuduğunda; 'Adamlara bak, ne güzel yazmışlar. Ne kadar da doğru bir yol önermişler'" demelidir.

Marksist-leninist literatürden çoğunluğu yabancı dilde olan kavramları tercih ederek işçilere dağıtılacak bildiriler yazan bir "devrimci"nin, işçi sınıfı komünisti değil, yalnızca çok bilmişlik taslayan bir aydın geveze olduğu açıktır.

Silindiri hareket ettiren buharı üreten bizleriz. Peki, aynı zamanda silindirin arkasında buhar taşıyan kanallardaki çatlaklara ve bin bir türlü güçlükle ürettiğimiz buharın bu çatlaklardan uçup gitmesine nasıl göz yumarız?! Motorun devrini artırmak için daha fazla buhar! Ama önce buharı sızdırmıyacak bir motor!...

Mahir GÜRSOY

Mutfaktan fabrikaya/fabrikadan mücadeleye!

Tesadüfi denilebilecek bir şekilde eski bir dostla karşılaşıyorum, oturup biraz dertleşiyoruz. Soruyorum:

Tekoşin: Sen bugün işe gitmedin mi?

H: İşten atıldım.

Tekoşin: Neden atıldın?

H: Hastaydım viziteye çıktım, hastaneye gittim, sigorta kartı istediler, yoksa muayene etmeyeceklerini söylediler. Benimse sigorta kartım yoktu. 10.2.92'de işe girmiştim ama halen sigorta kartı vermemişlerdi bize. Defalarca istedik, „daha gelmediğini" söyledi işveren. Ve tedavi olmadan geri işyerine geldim. Durumu işverenin eşine anlattım. Bana verilen cevap: „Sen zaten çok izin kullanıyorsun, yarın gel hesabını al" oldu. İzin dediği ise 15 günde bir, o da pazar günü. Cezaevine eşimi görmeye gidiyorum.

Tekoşin: Ne zamandan beri bu işyerinde çalışıyordun?

H: Onüç ay oldu.

Tekoşin: Kaç aylık sigortalıydın?

H: Altı aydır sigortalıyım, o da ayda 15-20 gün göstermiş zaten. Daha önce bu işyerinde sigorta diye birşey yoktu. Daha sonra işten atılan bir işçinin şikayeti üzerine bizim sigortamızı yaptı.

Tekoşin: Peki hakkını alabildin mi?

H: Aldığına hak denirse, evet. Zaten bu işyerinde hak almak ya da aramak kuralları geçersizdir. İlk defa az da olsa ben aldım. Onüç aydır çalışıyorum, zor bela yirmi sekiz günlük 850 bin lira para aldım. Sabah işyerine gittim, müdüre patronun işime son verdiğini, hakkımı almaya geldiğimi söyledim. Müdür ise „sen kendin işten ayrılıyorsun, işine sadık değilsin. Sen bunu kabul edeceksin. Bizde buna göre 17. maddeye göre muamele yapıp içerdeki günlerini vereceğiz". Ben bunu kabul etmedim. Siz beni işten attınız, hakkımı almadan gitmem, dedim.

Tekoşin: „Bu işyerinde hak alma veya arama denilen kural tanınmıyor, ilk kez ben az da olsa aldım" dedin. Neden, daha önce de böyle durumlar mı yaşandı?

H: Evet daha önce aynı şekilde Fadime adında bir bayan arkadaşımız işten atıldı. Tazminat almak şöyle dursun 16 günü içerdeydi. Onu bile vermedi. Aynı durumda Bedri adında bir arkadaşımız atıldı, onun da 26 gününü vermedi, işine sadık değil diye. Üstelik bir de tehdit edildi. „Bir daha bu işyerine gelirsen başına gelecekleri sen düşün" diye.

Tekoşin: Bu nasıl bir işyeri? Ne iş yoruyor? İşverene bu diktatörlüğü sağlayan koşullar nedir sence?

H: Aliağa da „EMEK" yemek fabrikasıdır. Çeşitli şirket ve mütehaitlerle anlaşması var, yemek veriyor işçilere. Örneğin TEKFEN adındaki şirkete bin ikiyüz kişilik yemek veriyorduk. Toplam çalışan on işçiyiz. Sayımızın azlığı ve altımızın bayan ve politik olarak geri oluşumuz, hakkımızı arama yöntemini bilmeyişimiz, büyük oranda olan işsizlik, işverenin istediği zaman daha düşük ücretle ve sigortasız çalıştıracağı işçiyi her zaman bulabilmesi, tüm bunlar işverenin lehine olan durumlardır. Artı işveren Turan Coşar askeriye de emekli subay olması, askeri mantığın hakim olması ve istediği zaman generaller vb. gibi diktatörler vasıtasıyla çok rahat insanların hayatıyla oynama şansını da veriyor. Bütün bunların yaşandığı bir yerde hak aramak daha da zordur.

Tekoşin: Sizin çalışma koşullarınız nasıldı?

H: Çalıştığımız koşullar çok kötü idi. Sabah saat 7.30'da işbaşı yapıyorduk. Akşama kadar suyun içindeydik. Akşam saat 6'ya kadar. Daha önce bazen onbeş günde bir, pazar günü çalışmıyorduk. Son dönemlerde o da kalktı. Pazar günleri için mesai vermesi gerekirken, vermiyordu, ama bir pazar çalışmazsak bir günümüzü keserdi. Buna karşı hoşnutsuzluğunu dile getireni hemen işten atardı.

Tekoşin: Ne kadar aylık alıyordun?

H: İlk başlarda 600 bin lira alıyordum. Daha sonra asgari ücret 907 bin olunca, bize 900 bin lira vermeye başladı. Yani yedi bin liramızı yedi. Bütün bu düşük aylığa, çok çalışmaya ve sağlıksız koşullarda çalışmaya karşın, kendi olanaklarımızla işçiler olarak aramızda anlaşarak çay yapıp içmeyi kararlaştırdık. Çaydanlık, çay ve şeker aldık, bir iki gün çay yapıp içtik. Bir gün işveren geldi, çaydanlıklarımızı çöpe attı. Biz bir daha aldık, ikincisini de çöpe attı, bağırıp çağırdı. Ama bizler bu kez tencerede çay yaptık. Belli bir süre böyle devam

etti, bunu da fark etmiş ve bir gün tencerede yaptığımız çayımıza tuz katma alçaklığında bile bulundu. Bizim emeğimizi sömürerek her geçen gün yeni yatırımlar, yeni işyeri açarken, kendi olanaklarımızla içtiğimiz çaya bile tahammül edemedi.

Tekoşin: Daha önce ücretli işçi olarak çalıştın mı?

H: Hayır, eşim tutuklanmadan önce hiç çalışmadım. Evde ev işleri ve çocuklarla uğraşırdım. Eşimin tutsak düşmesi zorunlu olarak çalışmak zorunda bıraktı beni.

Tekoşin: Daha önce işçilerin üzerinde bu kadar sömürü, baskı ve zulüm yapıldığını biliyor muydun?

H: Eşim anlatıyordu. Fakat kendim yaşamadığım için bu kadar iğrençliklerini bilmiyordum. Hatta eşim bazen işten atıldığı zaman kendisine kızıyordum. Her yerde sen niye öne çıkıyorsun diyordum. Eşimin 1 Mayıs'a katılmak, çalışmalar yapmak, işçi mitinglerinde, grevdeki işçilerle dayanışma isteğine ve beni de katma, bu konularda ikna etme çabalarına bile kızıyordum. Kendimde bu tür faaliyetlere katılma cesaretini bulamıyordum. Eşiminkinin de boş bir tutku olduğunu düşünüyordum.

Tekoşin: Eşinin cezaevinde olduğunu söyledin, nedeni anlatır mısın?

H: Eşim bir işçiydi. Yıllardır her türlü işkolunda çalışmıştı. Yani sömürünün her alanında bulunmuştu. Yılların ezilmişliği, sömürülüşü, onu hakkını aramanın, hakkını almanın, insanca yaşamanın koşulları nasıl yaratıldığının yollarını öğretmişti. Hayat çelikleştirmişti onu ve bu doğrultuda mücadeleyi önüne bir görv olarak koymuştu. Şimdi anlıyorum ki, sınıf bilinciyle hareket etmek hakkını ve ezilenlerin hakkını savunmak bir insanın „terörist" damgası yemesi, zindanlara girmesi için yeterdi. Yani eşim işçidir, kendi emek cephesinde savaştığı için sermayenin azgınca saldırısı sonucu tutsaktır.

Tekoşin: Daha önce bir ev kadını, şimdi ise buna ek olarak bir de emeğini satarak geçinmek zorunda olan bir insansın. Tercih şansın olsa mutfağında ev kadını olarak mı kalmak istersin, yoksa bir işçi olarak mı?

H: İkincisi

Tekoşin: Neden ikincisi?

H: Çünkü kısa bir dönem de olsa, küçük bir işyerinde çalışma bana sömürüyü, baskıyı, zulmü, haksız kazancın nasıl yapıldığını gösterdi. Kollektif üretmek, farklı yerlerde ve milletlerden insanların dayanışması, kaynaşması, zayıf da olsa birbirlerine sahip çıkmaları deneyimi çok önemliydi. En önemlisi de bizlere hep „sen kadınsın, senin yerin evindir, ev işleridir" diye söylenmişti. Bu durum bir kadın olarak kendimi işe yaramaz, beceriksiz, güvensiz hissetmeme ve sadece çocuk doğurmak, ev işleri yapmak işlerine yaradığım duygusuna kapılmama yol açtı. Bu da bir insanın hayatından bir çok şeyi alıp götürüyor. Adetakendini toplumun dışında bir varlık olarak hissedersin. Ama fabrikalar çok farklı. İşçiler arasında kadın-erkek farkı pek görülmez, çok siliktir. Her ne kadar işverenler kadını üretim alanında da küçümsese, onun emek gücünü daha ucuz elde de etse, yine de hak alma mücadelesinde, direnişlerde kadın-erkek omuz omuza sermayeye karşı direnişi onları ürkütüyor. Çünkü sermaye kadın üzerindeki çifte sömürünün toplumun yoksulluk içinde kıvranışı, zulmün, katliamların sorumlularıdır. Bunun hesabının nasıl sorulacağını düşündükçe saldırganlaşıyorlar.

Tekoşin: Şimdi hala eşine kızıyor musın?

H: Hayır.

Tekoşin: Neden?

H: Bir işçinin üretim alanında nasıl sömürüldüğünü kendim az da olsa gördüm. Eşim aslında her işçinin yapması gerekeni yapmış, haksız kazanç elde eden sermayeye karşı en yüce değer olan EMEK cephesinde yerini almıştır. Kuşkusuz ki bedel ödenmeden zafer kazanılamaz!

Tekoşin: Son zamanlarda firarlar bahane edilerek bütün cezaevlerindeki siyasi tutsaklara yoğun bir baskı ve saldırı var. Bir siyasi tutsak eşi olarak ne düşünüyorsun?

H: Evet cezaevi de bize çok şey öğretti. Çünkü eşim cezaevine girmeden önce cezaevlerine karşı pek duyarlı değildik. Ama şimdi ister istemez olayın içindeyiz. Onlara yapılan saldırı bize de yapılıyor. Onlara ceza veriliyor (disiplin cezası), aynı ceza bize de verilmiş oluyor. Örneğin eşimle sekiz ay görüşemedim, mektup alıp veremedim. Ya da cezaevi kapılarında asker ve polisin saldırısına uğradık. Bütün bunlar hıncımızı biledi. Şimdi eşimle görüşmelerimde, ikimizde de ne kadar değişme olduğunu açık görebiliyorum. Bir fabrika nasıl bana yaşamı, mücadeleyi öğretip kendime daha da güven duymamı sağladıysa, cezaevi de farklı bir mücadele alanıdır. Hayatın her alanında zafer için olmazsa olmaz koşul özveri, kollektif dayanışma, mücadeledir.

Tekoşin: Evet daha önce mutfaktan başka üretim alanı olmayan, ancak koşulların zorlamasıyla artı-değer üreten bir işçi durumuna gelen bir bayanla birkaç saatlik sohbetimin ürünü olan bu satırlarda Marks'ın tespitlerinin ne kadar isabetli ve doğru olduğunu görüyoruz: *„Modern sanayi geliştikçe, kapitalizm geliştikçe, elinde olmadan kendi mezar kazıcılarını beraber kendi eliyle yaratıyor"*, diyor. Ege'nin kalbi diyebileceğimiz İzmir ve İzmir'in de kalbi olan Aliağa'da daha kaç ay önce Petkim işçilerinin direnişi, üretimi durdurma, işyeri işgali sermayeyi ve temsilcilerini korkutmuş, paniğe kapılarak kolluk kuvetlerini işçileri üzerine salmışlardı. Ama işçilerin kararlılığı onları yendi.

Ne var ki tek tek direnişlerin başarısı görülse de işçi sınıfı hala bugün kendisin iktidara taşıyacak öncü gücünden, sınıf partisinden yoksun bulunmaktadır.

Tekoşin/İzmir

İzmir'de sönük 1 Mayıs

Şekilsizliği ve amatörlüğü hızla aşmalıyız

1 Mayıs yalnızca birlik, mücadele ve dayanışma günü değil, işçi sınıfının bir bütün olarak sermaye cephesiyle hesaplaşma, en temel taleplerini haykırma ve bunları elde etmek için sınıf tavrını ortaya koyma günüdür, öyle olması gerekir...

Bu yıl 1 Mayıs bazı ülkelerde diğer yıllara nazaran daha radikal eylemliliklerle geçti. En dikkati çeken ise Kızıl Meydan'daki eylemlerdi. Bu, komünizmi tarihe gömmenin hiç de mümkün olmayacağının bir göstergesiydi.

Türkiye de ise 1 Mayıs burjuva devletin ve sendika ağalarının çizdiği sınırlar içerisinde geçiştirilmeye çalışıldı. İşçi sınıfı da bunun karşısında sınıf tavrını koyamadı ve dişe diş bir hesaplaşma içine giremedi. Nedenleri önemlidir ve en önemli nedeni işçi sınıfı ile devrimci hareket arasındaki bağların kurulamamış olmasıdır.

İzmir'deki 1 Mayıs mitingi bunun çarpıcı bir örneğidir.

İzmir'de bir kaç işçi sendikası ile memur sendikalarının oluşturduğu platformun girişimiyle düzenlenen 1 Mayıs mitingi, esas olarak devletin çizdiği sınırlar içinde geçti.

Devrimci hareket açısından ise miting alanında genel olarak yaşanan tam bir olumsuzluktu. Kitleden -özellikle sınıftan- kopuk, tümüyle güç gösterisine dayanan ve slogan yarışıyla tamamlanan bir karmaşaydı yaşanan. Yapılması gereken, günün anlamına denk düşen, sınıf taleplerini içeren ve sosyalizm ile bütünleşen sloganları kitleyle bütünleşerek atmak; böylece 1 Mayıs'ı sendika ağaları/devletin denetiminden çıkarmaktı.

EKİM'in İzmir'deki faaliyetlerine gelince... 1 Mayıs öncesinde yürütülen faaliyet, İzmir'in ihtiyaçlarına cevap vermek bir yana, yapılması gerekenin de çok gerisinde kaldı. Bölgemizde gerekli örgütlülük henüz yaratılamamış olduğu için, daha çok tek tek Ekimcilerin çabalarıyla amatör bir faaliyet yürütüldü. Bildirilerimiz işçilerin ve emekçilerin yoğun olarak oturduğu bölgelerin yanısıra, Karşıyaka Belediyesi Örnekköy Şantiyesi ile Sümerbank işçilerine ulaştırıldı. Afiş çalışması ile miting alanında yapılan kuşlamaları da buna eklemek gerekiyor.

Güçlerimizdeki sınırlılık, şekilsizlik ve buna bağlı olarak çalışmalarımızdaki amatörlük bir gerçek. Bunun nedenlerini anlamak bundan sonrası için aydınlatıcı olacaktır. Örgütümüzde boyveren tasfiyecilikten doğrudan etkilenen yerlerden biridir İzmir. Gerek açık tasfiyeci süreçte, gerekse ondan önceki dönemde İzmir'de yaşanan tam bir dağınıklık ve örgütsüzlüktü. Bu durum EKİM taraftarlarını olumsuz yönde etkiliyordu. Gelinen yerde bu süreç aşılmış, tasfiyecilik bir bütün olarak tasfiye edilmiştir.

Yaşanan olumsuz deneyimi de gözöne alarak, yönelimimize uygun bir örgütsel şekillenme ve politika pratiğini hayata geçirme yönünde ilk adımlarımızı atmak durumundayız. Kuşkusuz bu bir güç sorunudur. Fakat bunun potansiyeli yeterince vardır. Yapılması gereken bu potansiyeli proleter sosyalist perspektif doğrultusunda harekete geçirebilmek, dönüştürebilmektir.

Emel SAVAŞ

Kamu çalışanlarının ileri kolu

Sağlık çalışanları üzerine notlar

Kamu emekçilerinin demokratik hakları için mücadelesi, günümüzde belli bir kitleselliğe ve mücadele düzeyine ulaşmıştır. Gelişen bu mücadele henüz önemli ölçüde dar sendikal sınırlar içinde seyreden bir mücadeledir. Fakat hakların direkt olarak siyasal iktidardan isteniyor olması ve yasal çemberin darlığı, daha ilk adımda, kamu emekçilerini devletle karşı karşıya getirmekte ve hareketin yasadışı bir boyut kazanmasına neden olmaktadır. Bu sebeplerle kamu emekçileri, eylemlerinde devletin militarist güçleri ile karşılaşmakta, diğer etkenlerle birlikte bu durum, hareketin politize olma eğilimini güçlendirmektedir.

Kamu emekçilerinin mücadelesinin diğer bir özelliği de, işçi sınıfının mücadelesinden yoğun olarak etkilenmesi ve onun mücadelesi ile birleşme eğilimidir. Tüm eylemlerde atılan „işçi-memur elele genel greve" sloganı bu eğilimin sonucudur. Fakat burada belirtmek gerekir ki bu slogan belli işkollarında (sağlık, tarım, PTT, demiryolu) çalışanları sınıfsal anlamda yanlış tanımlamaktadır. Çünkü bu işkollarında çalışanlar büyük bir bölümüyle memur değil işçidirler. İşçi sınıfının hizmet üreten kesimidirler (belediye işçisi gibi).

Kamu emekçilerinin mücadelesinde tesbit edilmesi gereken bir diğer nokta ise, hareketin başını hangi işkolunun çektiğidir. Bu tespit taktiksel anlamda önem taşımaktadır. Zira komünist hareket bu tesbitine göre önceliği, o alana verecektir. Bilindiği gibi '60'lı ve 70'li yıllarda öncülüğü eğitimciler yapmaktaydılar. Bunun sebebi, entellektüel düzeyi yüksek olan bu kesimin, o dönem çevririleri yeni yeni yapılan marksist klasikleri okumaları ve bundan etkilenmeleri, köy enstitülerinin sonraya kalan kısmi etkileri, yoksul halk kesimleriyle yakın temas, son derece düşük gelir düzeyi vb.dir.

Günümüzde ise bu öncülük eğitimcilerden sağlıkçılara geçmiştir. Son 3 yıllık dönemde yaşanan pratik bunu çok net olarak ortaya koymuştur. Sağlıkçılar hemen hemen tüm eylemlerde başı çekmekte ve radikal tavırlar ortaya koymaktadırlar. Hatta bu kesim, devrimci ve ulusal harekete önemli sayıda kadro kaynağı da sağlamaktadır. Dikkat edilirse son dönemde katledilen yurtsever ve devrimci insanların önemli bir kesimi sağlıkçılardır. Sağlıkçıların bu öne çıkışının sebepleri arasında, yaşam standartlarındaki büyük düşüş, işyerindeki yoğun sorunlar ve bunlarla bağlantılı olarak sınıfın bir parçası haline gelmeleri ve işyerlerinde binlercesinin birarada toplu olarak bulunmalarıdır.

İşte tüm bu sebeplerden dolayı, komünist bir hareket genelde tüm kamu emekçilerine, özelde ise sağlık emekçilerine önem vermek, bu alana bilinçli bir şekilde müdahale etmek zorundadır. Tabi ki bu önem sanayi proletaryasına verilen önem ölçüsünde olamaz. Yani devrimci demokrasinin yaptığı gibi, bu alan tüm politik çalışmanın temel ekseni haline getirilmemelidir. Ama komünist hareket belediye işçilerine verdiği önemi bu alana da vermelidir.

Oysa pratiğe baktığımızda komünist hareketin bu alana yeterince önem vermediği görülmektedir. Bu alana yaklaşımı tam bilinçli değil bir ölçüde kendiliğindencidir. Bu alanı yeterince tanımamaktadır ve bu alana yönelik sağlam bir örgütlülüğü yoktur. Bu alana yönelik 1-2 bildiri dışında siyasi bir çalışma yapılmamıştır. Hatta önderlik tarafından MYO'da, bu alanla ilgili bir tek anlamlı yazı bile yazılmamıştır. I. Genel Konferans kararlarında da doyurucu bir şey yoktur. Örneğin bu alanda çalışanların sınıfsal durumu konusunda net bir ifadeye rastlamak mümkün değildir. Sadece bir paragrafta "memur statüsünde çalışan" işçi ve emekçilerden sözedilmektedir. Yani memurların bir kesimi işçi olarak kabul edilmektedir. Fakat bunlar kimdir, bir açıklık yok. Bunun dışında bu alanda nasıl örgütlenilecek, çalışma ülke genelinde nasıl merkezileştirilecek, legalite-illegalite bağı nasıl sağlanacak, kimler açıkta çalışacak, hangi işyerine öncelik vereceğiz, oluşan yeni durumlar karşısında perspektif ne olacak, ittifak politikamız nedir vb. gibi birçok konuda, hareketin politikalarının olması ve bunların pratiğe geçmesi gerekmektedir.

İşte ben bu yazıda sağlık alanına yönelik

olarak, bu sorulara cevaplar bulmaya çalışacağım.

Sağlık çalışanlarının sınıfsal konumu: Baştan belirtmek gerekir ki bu konu zor bir konudur ve başlı başına bir araştırmayı gerektirmektedir. Bu sebeple genel anlamda doktor, eczacı, biyolog vb. gibi kesimler dışında kalanlar hizmet işçisidirler. Bunu teorik düzlemde ispatlama işini de bu aşamada bir araştırma işine giremediğimden dolayı sürece ve tartışmalara bırakmayı uygun görüyorum.

Sağlık işkolunda sendikal örgütlenmeler: Sağlık işkolunda „memur" statüsünde çalışan işçiler arasında 4 tane sendika örgütlenme faaliyeti sürdürmektedir. Bunlardan Sağlık-Sen'in örgütlülük düzeyi çok düşüktür, giderek yok olmak üzeredir. Fakat taşıdığı militan kararkterden dolayı Tüm Sağlık-Sen'le birleşmesi faydalı olacaktır. Tüm Sağlık-Sen ise örgütlülüğü en yüksek olan sendikadır. 15.000 civarında üyesi birçok ilde de şubesi vardır. Yönetimde devrimci demokratlar vardır ve şu an kitle bağı ve mali yönden çok kötü durumdadır. Bu sendika özellikle Kürdistan'da çok yüksek bir örgütlülük düzeyine sahiptir. Genel Sağlık-İş sendikası eski TBKP'lilerin kurduğu bir sendikadır. Eğitim-İş'in kardeşidir. 10.000 civarında üyesi olduğu söylenmektedir. Özellikle İzmir, Karadeniz ve Akdeniz bölgesi gibi yerlerde örgütlüdür. Türk Sağlık-Sen ise devletin faşistlere kurdurduğu bir sendikadır. 10.000 civarında üyesi olduğu iddia ediliyor. Çalışmalarını başhekimler koordine etmektedir.

Bu işkolulunda ayrıca işçiler de çalışmaktadır. İşçiler arasında Sağlık-İş, Tez-Koop İş ve yeni yeni DİSK'e bağlı Devrimci Sağlık-İş örgütlüdürlür. Bu işçiler SSK ve üniversite hastanelerinde çalışmaktadırlar ve buradaki „memur"larla aynı işleri yapmaktadırlar. Yani aynı işi yapan iki personelden biri işçi, biri memurdur. Ayrıca bu sendikalar özel hastanelerde de örgütlüdürler. Bilindiği gibi sağlık işkolunda sayılan binlerce kişi de özel işyerlerinde çalışmaktadır. Bunların ancak çok az bir kısmı sendikalıdır.

İşyerlerine yönelik bir inceleme

„Fabrika (burada hastahane olarak düşünülmelidir -bn) çalışması herşeyden önce bölgedeki fabrikaları, tarihi, niteliği, stratejik önemi, coğrafik konumu vb. açısından tanımayı zorunlu kılar. Söz konusun fabrikanın mücadeleci bir tarihe sahip olup olmadığı, fabrikada hangi siyasal akımların etkin olduğu... hakkında sağlam bilgilere sahip olmaksızın yürütülecek faaliyet, genel propaganda faaliyeti sınırını aşmaz ve amaçlanan etkinliğe ulaşılamaz." (*EKİM I. Genel Konferansı Değerlendirme ve Kararlar*, Eksen Yayıncılık, s.252)

Bu yazıda, yukarıda belirttiğimiz bu perspektifle, sağlık işkolunun ve tek tek işyerlerinin incelenmesine çalışılacaktır.

Sağlık işkolunda, devlete bağlı işyerlerinde çalışan yaklaşık 250.000 „memur" vardır. Bu çalışanlar yoğunluklu olarak İstanbul, Ankara, İzmir, Bursa, Adana ve Diyarbakır illerinde görev yapmaktadırlar. Örneğin İstanbul'da 40.000, İzmir'de 35.000 civarında sağlık çalışanı vardır. İşte bu sebeple örgütlenmede temel alınması gereken iller bunlardır. Bu illerde de, çalışanlar belli başlı işyerlerinde kitlesel olarak öbeklenmişlerdir. Örneğin İstanbul sağlık çalışanlarının 1/4'ü Çapa ve Cerrahpaşa Tıp Fakültelerindedir. Sağlık işkolunda çalışanlar, çeşitli meslek gruplarından oluşmaktadırlar. Hizmetli kesim ve masabaşı memurları dışındaki kesimler meslek lisesi ve üniversite mezunudurlar. Bu durumun kendisi de tıp fakültelerine ve özellikle de meslek liselerine yönelik çalışmanın önemini ortaya çıkarmaktadır. Burada sağlık meslek liselerine kısaca değinmek gerekiyor. Özellikle metropol şehirlerde birçok meslek lisesi vardır. Bu liseler sağlık işkoluna hemşire, ebe, teknisyen vb. yetiştirmektedirler. Bu liselerde gerici bir eğitim hüküm sürmektedir ve dini yönden aşırı bir baskı vardır. Buralardan mezun olan insanlar tüm bu geri özelikleri ile sağlık çalışanı olmaktadırlar. Bu sebeplerle meslek liselerine yönelik çalışma önemlidir.

Bu genel açıklamalardan sonra işyerlerini incelemeye geçebiliriz.

İSTANBUL:

CERRAHPAŞA TIP FAKÜLTESİ:

Bu işyerinin 5000 civarında çalışanı vardır. 1980 öncesinde Devrimci Sağlık-İş sendikasının hizmetli kesimi içinde etkin olduğu bir işyeridir. Bu sendikanın tabanı bugün Tüm Sağlık-Sen'dedir. Geçmişten de gelen bu gelenek sayesinde, bu işyerinde hizmetli kesimi sendikal çalışmaya oldukça duyarlıdır. Tüm eylemleri bu kesim sürüklemektedir. Oldukça radikal tavırlar koyabilmektedirler. Bu kesimin dışında, hemşirelerin de çalışmalara katılımı yüksektir. Bu işyeri

İstanbul'un ve hatta Türkiye'nin en önemli hastanesidir. Burada siyasal anlamda güç olan sağlık hareketini de yönlendirebilir. Bu işyerinin bitişiğinde Samatya SSK Hastanesi, biraz ilerisinde ise Haseki Hastanesi vardır. Yani stratejik olarak da önemli bir yerderdir. Bu işyerinin tüm bu önemine karşın sol hareket burada güçlü değildir. (...) Devrimci grupların sınırlı sayıdaki taraftarı eski insanlardır ve buna rağmen işyerinde siyasi aktivite gösterememektedirler. Bir çok öncü insan bağımsızdır ve bunları kazanmak gerekmektedir. Bu işyerinin bahçesinde büyük bir yemekhanesi vardır ve özellikle hizmetli kesimi burada yemek yemektedir. Fakat diğer kesimin ortak bir yemekhanesi yoktur. Bu sebeple bunlara yönelik faaliyet çalıştıkları birimlere götürülmelidir. Kısaca bu işyeri bildiri, afiş gibi faaliyetler için çok uygun koşullar içermektedir. Ayrıca Cerrahpaşa Tıp Fakültesi de bu işyerinin bahçesindedir. Bu işyerinde işçi statüsünde çalışanlar da vardır.

ÇAPA TIP FAKÜLTESİ:

5000 civarında çalışanı vardır. Burası da Devrimci Sağlık-İş'in eskiden etkin olduğu yerlerdendir. İşçi statüsünde çalışanlar vardır. En büyük eylemlerin yapıldığı yerlerden birisidir. Ayrıca diğer kesimlerin de bir yemekhanesi vardır. Fakat bu kesimlere faaliyet çalışma birimlerine gidilerek yapılmalıdır. Bahçesinde Tıp Fakültesi, bitişiğinde Vakıf Gureba Hastanesi vardır. Sağlık işkolunda etkin ve önemli bir hastanedir. (...) Bu işyeri de politik çalışma açısından elverişlidir. Mücadele içindeki bir çok insan bağımsızdır.

ŞİŞLİ ETFAL HASTANESİ:

1500 civarında çalışanı vardır. 90 Temmuz'unda ilk kitlesel eylemin yapıldığı işyeridir. Hizmetli ve hemşire kesiminin eylemlere katılımı yüksektir. Bu işyerinde geçmişte de direnişler olduğundan bahsedilmektedir. Geçmişte devrimci saflarda olanların hepsi yılmıştır. Mücadele edenler hep yeni insanlardır. (...) Bunlardan birisi öldürülmüştür. Bu işyerinde de birçok bağımsız öncü insan vardır. Bu işyeri siyasi polisin de cirit attığı bir yerdir. Siyasi çalışmada dikkatli davranmak gerekir. İki yemekhanesi vardır. Personellerin ve diğer kesimin yemekhanesi. En üst katı hemşireler lojmanıdır. Bu işyerinde faşistlerin de belli bir örgütlülüğü vardır. Bu işyeri o bölgenin en önemli hastanesidir. Ayrıca bahçesinde hemşire yetiştiren sağlık meslek lisesi vardır.

SSK OKMEYDANI HASTANESİ:

Bu işyerinin de çok sayıda çalışanı vardır. İşçi statüsünde çalışanlar da bulunmaktadır. Burası Tüm Sağlık-Sen'in en çok üyesinin bulunduğu yerlerdendir. SSK hastanesi olduğundan dolayı buranın hastaları işçidirler. O bölgedeki bir çok fabrikadan işçiler bu hastaneye gelmektedirler. Hatta eylem yaptıklarında viziteye bu hastaneye gelmektedirler. Bu yönüyle önemli bir işyeridir. Ayrıca eylemlerde de belli bir aktivite göstermektedir. Yani mücadeleci bir yapıya sahiptir. İşyerinin iki tane yemekhanesi vardır. Personel yemekhanesi bahçededir ve politik çalışma için çok uygundur. Diğeri ise ana binanın en üst katındadır ve izinsiz girmek zordur. Bu nedenle politik çalışma birimlere götürülmelidir. (...) Bir çok öncü de bağımsızdır. Bu işyerinin diğer bir özelliği de, şimdi memur statüsünde çalışanlarının bir çoğunun eskiden işçi olmalarıdır.

BAKIRKÖY RUH ve SİNİR HASTANESİ:

Bu hastanede sendikal olarak Tüm Sağlık-Sen örgütlüdür. Sağlık-Sen'in de az bir örgütlülüğü vardır. Bakırköy bölgesinin en önemli hastanesidir. Hemen bitişiğinde Lepra Hastanesi ve Bakırköy Devlet Hastanesi vardır. Bu hastane çok geniş bir alan üzerine kurulmuştur. Bahçesinde yemekhane ve kafeterya vardır. Politik çalışma için uygun bir işyeridir. Konumu ve mücadele deneyimi açısından önemli bir hastanedir. Eylemlere aktif katılım sağlamaktadır. Buradaki eylemler yanındaki hastaneleri de etkilemektedir. Bu işyerinde ve civarındaki işyerlerinde birçok tarafsız öncü insan vardır. (...)

KARTAL DEVLET HASTANESİ:

Anadolu yakasının önemli hastanelerindendir. Yeni kurulmuş bir hastane olmasına rağmen radikal eylemlr yapmıştır. Sağlık-Sen'in çok önem verdiği ve en çok üye yaptığı bir hastanedir. Şu an ise bu sendikanın öncü insanları ya sürülmüş ya da tutuklanmışlardır. Tüm Sağlık-Sen'in de iyi bir örgütlülüğü vardır. Bu işyerinde siyasi çalışma biraz zorluklar taşımakta. (...) Bu işyerinin karşısında Kartal Halk Ekmek vardır.

Bunun dışında bu yakada Zeynep Kamil Hastahanesi , Marmara Tıp Fakültesi Hastahanesi, Haydarpaşa Numune Hastahanesi, Göztepe SSK Hastanesi ve Kartal Meslek Hastanesi vardır. Fakat bu hastaneler gerek baskılardan, gerekse de reformizmin etkisinden eylemlerde genelde pek

(Devamı s.21'de)

Mafyalaşan devlet: Devletle mafya içiçe

İTALYA: Kapitalizmin aynası

İkinci emperyalist savaştan bu yana ortalama hükümet ömrünün bir yılı geçmediği İtalya'da, eski üç "komünist"in ve çevrecinin de katıldığı İtalyan Merkez Bankası eski başkanı Carlo Ciampi yönetimindeki 52. hükümet ancak üç saat dayanabildi. Böylece burjuva basının yeni "temiz" hükümeti tanıtmak için alelacele yaptığı hazırlıklar, planladığı övgü kapmanyası boşa çıktı.

Burjuvazinin üç eski "komünist" ve bir de çevreci katıldığı için, "temiz" diye ilan ettiği 52. hükümetinden bu "temiz" unsurlar çekilince, yine başlangıç noktasına, yani klasik yönteme dönüldü. Teknik elemanların ağırlıkta olduğu ve "temiz" unsurlardan arınmış aynı hükümeti yamalayarak yeniden piyasaya sürme hazırlıkları halen sürdürülüyor.

Kitlelerin sabrını taşırır düzeye getiren bu kronik istikrarsızlık, İtalyan burjuva politik yaşamının yarım asırdır süregelen en temel özelliğidir ve dolayısıyla pek de şaşırtıcı olmamıştır.

Her ne kadar bu ülkede politik yaşamı rüşvet, yolsuzluk, dolandırıcılık ve mafya ilişkileri belirlemişse de, son bir kaç yıla kadar skandallarının dozunu ve düzeyini kamuoyuna teşhir etmede ölçülü davranılmış, örtbas edilmiş, geçiştirilmeye çalışılmıştı. Engellenemeyince de yer yer, tabir yerindeyse, ayak takımlı harcanarak sorumlularının yargılandığı, cezalandırıldığı izlenimi verilmek istenmiştir. Kısacası, olayların bir ucu dışarı taşsa da, esas içeriği hep kapalı kapılar arkasında mafya yöntemleri ile halledilmeye çalışılmıştır. Ama bir kaç yıldır, İtalyan burjuva politikacıları, kirli çamaşırlarını kamuoyu önünde, televizyon kameraları karşısında sergilemek durumunda kalıyorlar. Eskiden karşılıklı gözetilen ölçülü davranma geleneği artık geçerliliğini yitirmiş bulunuyor.

Büyük bir pervasızlıkla burjuva yaşamın aktörleri ya suçlanabiliyor ya da birbirlerini suçlayabiliyorlar. En gizli ilişkiler ve faaliyetler açıkça piyasaya sürülebiliyor. Sanki birileri sessizlik yasası "omerta"yı ansızın yürürlükten kaldırmış gibi, taraflar, daha doğrusu suç ortakları, özgürlüklerine kavuşmuş durumdalar.

Bu evrimin nedenleri ancak bugüne kadar yaşadığımız tarihsel sürecin özellikleri ışığında saptanabilir. İkinci emperyalist savaştan bu yana Avrupa'da oluşan güçler dengesi çerçevesinde İtalya bir çok nedenden ötürü emperyalizm için özel bir statüye ve konuma sahipti. İtalya'nın jeo-stratejik konumu, bu ülkede burjuvazinin egemenlik sistemindeki geleneksel zayıflıklar ve gerçekte adından başka komünizmle ilgisi kalmamış eski İtalyan Komünist Partisi'nin etkinlik düzeyi, bu özel statünün üç temel ve objektif nedeni olarak sıralanabilir.

Bu nedenlerden dolayı İtalyan egemen sınıfları İtalyan Komünist Partisi'ni (İKP) iktidardan uzak tutmak ve olası tehlikelere göğüs germek için, başkalarına kıyasla, daha fazla yan güçlerin desteğine ihtiyaç duymuş ve bu destekten yararlanmıştır. Mafya, faşist örgütler ve CİA'nın oluşturduğu "Gladio", İtalyan burjuvazisinin iktidarını korumak ve kollamak gibi bir misyonla, perde arkasında ülkenin politik yaşamında belirleyici bir rol oynamışlardır.

Bu kurumlardan mafia, çok yönlü faaliyetleri, kitleler üzerinde oluşturduğu nüfuz ve mali kudretinden dolayı, kısa sürede siyasi iktidarla içiçe geçmiş ve kamu yaşamını doğrudan etkileyen, siyasi tercihleri belirleyen bir konum kazanmış, siyasi iktidarın zımni ortağı olmuştur.

Gelinen aşamada uluslararası güçler dengesi bozulmuş, burjuvazinin iktidarını potansiyel olarak tehdit eden tehlikeler anlamsızlaşmış, yani İtalya hassas konumunu yitirmiştir. Antikomünist kutsal ittifak da bu arada tarihsel önem ve anlamını kaybetmiştir.

Egemen sınıf saflarında beliren rehavet, düzenin işlerliğinde bir nevi katalizör işlevi görmüş eski ölçülülük geleneği ortadan kalktığı için, bütün çirkefliği ile suyüzüne çıkmaya başladı. Aldo Moro'nun Kızıl Tugaylarca 1978'de kaçırılıp öldürülmesinde Andreotti'nin parmağının olduğu, mafyaya karşı mücadele

için özel yetkiler verilerek Palermo'ya vali olarak atanan General Della Chiesa'nın 1982'de mafya tarafından katledilmesini doğrudan Andreotti'nin emrettiği, buzdağının gün ışığına çıkan ucudur. Ve bunlar sadece iki örnektir. Dolayısıyla başta hristiyan-demokrat lider Andreotti veya sosyal-demokrat lider Craxi olmak üzere, düzenin en önde gelen simalarının kirli çamaşırlarının sokağa saçılması, burjuva düzenin onyıllardır süregelen gerçek niteliğinin itirafından başka bir şey değildir.

Sosyalist Parti başkanı Bettino Craxi'nin milletvekilliği dokunulmazlığının kaldırılmasının Parlamento tarafından reddi insanların kendiliğinden sokağa dökülerek nefretlerini haykırmaya kadar götürmüştür. Fakat gelişmelerin kitle müdahalesiyle kazandığı yeni boyut bugün için henüz politik yaşamın seyrini değiştirme ve etkileme gücünden uzaktır.

Her ne kadar kitlelerin sokağa dökülerek egemen sınıf temsilcilerinin çürümüşlüğünü teşhir etmeleri olumlu bir işaretse de, bunun herhangi önemli bir etkisinin olacağı sanılmamalıdır. Kitlelerin düzene öfke ve tepkisi, düzene alternatif bir seçenek eşliğinde ifade edilmediği ölçüde, etkisi saman alevinin boyutunu aşamayacaktır.

Maalesef böyle bir alternatif şimdilik İtalya'da da yoktur. Ve bu boşluktan yine burjuvazinin bir başka akımı yararlanmaya çalışacaktır. Nitekim bunun ilk belirtileri hemen ortaya çıkmıştır. Kitle muhalefetinin tepesine hemen MSİ ve Lombardiya Ligi gibi faşist oluşumlar çöreklenmeye yeltendiler. Halkın hoşnutsuzluğundan doğan dinamiği onlar politik potalarına akıtmaya çalışıyorlar.

Cem KAYNAK

Sağlık çalışanları üzerine...

(Baştarafı s.19'da)

aktivite gösterememektedirler. Bugün için bunların içinde de Zeynep Kamil, Göztepe SSK ve Haydarpaşa Numune Hastahanesi önem verilmesi gereken hastanelerdir.

Ankara:

Bu ilde 40.000 civarında sağlık çalışanı vardır. Tüm Sağlık Sen içinde yeni dönem sosyal-reformistlerinin çevresinin genelde ağırlıklı olduğu bir ildir. Ayrıca SS ve TBKP'lilerin sendikası Genel Sağlık-İş'in de örgütlülüğü vardır. Bu ilin çalışanları özellikle '92 Temmuz „memur" eylemliliklerinde büyük aktivite göstermişlerdir. Sağlık çalışanları üzerinde yoğun baskının olduğu bir ildir. (...) Bu ilin önemli işyerleri olarak: Hacettepe Tıp Fak., Gazi Üniv. Tıp Fak., Numune Hast., Ankara Hast., Cebeci Doğumevi sayılabilir. Bu ilde de sağlık alanının öncülerinin büyük bir kısmı hiçbir siyasi harekette örgütlü değildirler.

İzmir:

35.000 civarında sağlık çalışanını barındıran bir ildir. Sağlık alanında TBKP'lilerin etkin olduğu bir ildir. Zaten Genel Sağlık-İş'in de en güçlü olduğu il burasıdır. (...) Tüm Sağlık-Sen şube yönetiminde DY ve SP'li insanlar vardır. Aşırı geri tavırlar almaktadırlar. Genel anlamda sağlık çalışanlarının hareketli olduğu bir ildir. Fakat son dönemlerde reformistlerin büyük etkisi altındadırlar. Bu ilde de kazanılabilecek bir çok öncü sağlıkçı vardır. Bu ilin en önemli işyerleri olarak: İzmir Devlet Hast., Ege Tıp Fak., SSK Tepecik Hast., Alsancak Çocuk Hastahanesi sayılabilir.

Adana:

TSS dışında GSİ'in de etkin olduğu bir ildir. (...) Sağlık çalışanları baskı altındadırlar ve eylemlerine mutlaka polis saldırmaktadır ve ilk tutuklamalar burada olmuştur. En önemli hastahane Çukurova Üniv. Tıp Fakültesidir. Sonuç olarak bu il de politik açıdan önemlidir.

Diyarbakır:

Bu ilde tamamen ulusal hareket örgütlüdür. Sendikal olarak büyük bir örgütlülük vardır. Buradaki çalışanlarla bizim iyi bir diyaloğumuz vardır. Biz bu ilde ancak güç olduğumuz oranda siyasi olarak sağlıkçılar arasında örgütlenebiliriz. Şimdilik yapılması gereken diyaloğun sürdürülmesidir. Bu ilin de en önemli işyeri Tıp Fakültesidir. Bu ilde tüm „memur" sendikalarına ulusal hareket egemen olduğu için tüm sendikalar ortak hareket edebilmektedirler.

Devrim EGE

Devrimci Sol'da vahim gelişmeler

Devrimci Sol'da yaşanan bölünmeyi izleyen olaylar, bugün tüm devrimci kamuoyunda derin bir kaygıyla izlenmektedir. Bölünmenin taraflarından birinin ("DK kanadı") ilişkilerdeki gerginliği tırmandırmaya duyduğu özel eğilim ve bu doğrultuda harcadığı özel çaba, nihayet devrimci kanı akıtmak vahim aşamasına gelip varmıştır. Devrimci örgüt ve çevrelerin kavga ve çatışmaların önünü almak için özellikle Avrupa'da harcadığı çaba, taraflardan birinin katı, sekter ve sorumsuz tutumu nedeniyle maalesef hiç bir sonuç vermemiştir.

Şu ana kadar üç devrimci öldürülmüştür. Bu aşamadan sonra olayların nerede ve nasıl duracağını kimse kestirememektedir. Zira arkadaşları öldürülen öteki kanat "hesap sormak"tan sözederken, şu ana kadar üç devrimcinin öldürülmesinden sorumlu olan taraf "işi sonuna kadar götürmekten" dem vurmakta, "bir tek darbeci kalmayıncaya kadar sürdüreceğiz bu mücadeleyi" türünden tuhaf, anlaşılması güç ve ürkütücü iddialarda bulunmaktadır.

Devrimci Sol'da gelişmelerin bugün aldığı biçim, bir siyasal sorumsuzluk boyutunu aşmış, her türlü provokasyona açık bir çılgınlık noktasına varmıştır. Bugün izlenen tutumları "sağduyuyu yitirmek" olarak tanımlamak hayli yetersiz bir ifade olarak kalmaktadır. Politik-örgütsel ayrılıklara şiddet bulaştıranlar, bunu devrimci kanı akıtmaya vardıranlar, sağduyularından da öte, tümden akıllarını yitirmiş olmalıdırlar.

Olanları "oligarşi" özel bir ilgiyle ve büyük bir keyifle izliyor. Devletin yıllardır **Devrimci Sol**'a vuramadığı düzeyde darbeleri, **Devrimci Sol** kendi kendine vuruyor. Hiç de salt bölünme yaşadığı için değil, fakat bölünmenin ortaya çıkardığı sorunları ideolojik-politik mücadele yerine, her türlü zor ve zorbalık yöntemi kullanarak sözde çözmeye çalıştığı için!

Bugüne kadar kimsenin zedeleyemediği saygınlığını, **Devrimci Sol** yazık ki bizzat kendi eliyle kendi kendine zedelemektedir. Çatışmanın havasına kendini kaptıranlar bunun ne ölçüde farkındadırlar acaba?

Devrimci Sol, Türkiye devrimci hareketi içinde her zaman kendine özgü yeri olmuş bir harekettir. Geleneksel olarak popülizm ve demokratizm ile malül Türkiye devrimci hareketi içinde **Devrimci Sol**, bu ideolojik-politik hususiyetlerle en çok yoğrulmuş, onu sindirilmiş bir kimlik ve kişilik haline getirmiş bir örgüttür. **Devrimci Sol** bu ideolojik kimliği aynı zamanda buna uygun düşen bir sınıfsal yönelim ve gelişmeyle de en tutarlı bir biçimde kaynaştırmış bir örgüttür. Devrimci hareketimiz içinde "işçi sınıfı yönelimi"nin moda olduğu yeniden toparlanma döneminde bile, **Devrimci Sol** kendi geleneksel sosyal tabanına özel bir bağlılık göstermiş, dahası bundan övünç duyabilmiştir. **Devrimci Sol** demek, öğrenciler, gecekondu halkı, memurlar ve şehir küçük-burjuvazisinin bazı öteki katmanları demektir. O bu anlamda, sevdiği ve sık sık kullandığı bir ifadeyle, tam bir "halk hareketi"dir.

Bu ideolojik ve sınfsal kimliği, bunlarla örtüşen bir politik mücadele anlayışı tamamlamaktadır. Bireysel terörü sistemli bir politik mücadele yöntemi olarak benimseyen **Devrimci Sol**, öte yandan, popülist söylemle yürüttüğü yaygın bir kitle çalışmasını, bununla başarılı bir biçimde birleştirip bağdaştırabilen çok kendine özgü bir harekettir. Hemen her devrimci çevrenin bireysel terörü bir çizgi haline getirdiği için eleştirdiği **Devrimci Sol**, ilginçtir, bugün devrimci hareket içinde tartışmasız en geniş kitle tabanına sahip bir örgüt, daha doğrusu, yeni dönemde bir ölçüde kitleselleşmeyi başarabilmiş tek örgüttür.

12 Eylül'le birlikte büyük örgütsel darbeler alan ve siyasal poliste gösterdiği genel olarak olumsuz tavırla moral açıdan da bir yıkım yaşayan **Devrimci Sol**, kısa bir bocalama döneminin ardından, cezaevi direnişlerindeki etkin rolü ve sıkıyönetim mahkemelerindeki dirençli devrimci tutumuyla moral yönden kendini yenilemiş, bu süreç içerisinde kadro güçlerini de yeniden toparlamayı başarmıştır. Denebilir ki yeni döneme moral güç ve politik dinamizm yönünden nispeten güçlü giren pek az örgütten biri olmuştur. Bu ona hızlı bir gelişme olanağı sağlamış, solda 1987-90 yıllarını kapsayan genel toparlanma döneminde, nispeten başarılı olan hemen tek örgüt **Devrimci Sol** ol-

muştur.

Solda özellikle 1987'den itibaren hız kazanan toparlanma çabaları, gerçekte, gerek yenilgi döneminin aşılamayan etkileri ve gerekse uluslararası planda esen ters rüzgarlar nedeniyle, sürekli bir tasfiyeci erozyonla içiçe gitmiştir. **Devrimci Sol**, örgütten ve mücadeleden kaçışta ifadesini bulan bu tasfiyeci tahribat karşısında nispeten sağlam durmayı başaran az sayıda örgütten biri olmuştur aynı zamanda. Türkiye'nin yakın geçmişine güçlü bir biçimde damgasını vuran devrimci küçük-burjuva radikalizmi, pek çok örgütün şahsında sona erer ya da hiç değilse güçten düşerken, **Devrimci Sol** şahsında dikkate değer bir dirençle varlığını sürdüregelmiştir.

Fakat son iki yılın solda tasfiyeciliğin yeni dönemine zemin olan koşullarının geriletici etkisinden **Devrimci Sol**'un da kendini kurtaramadığı, bugün artık tüm açıklığı ile ortaya çıkmış bulunuyor. EKİM'in solda tasfiyeciliğin yeni dönemine ilişkin tahlilini ortaya koyduğu sıralarda (Ekim 1992) PKK ile birlikte **Devrimci Sol** da az çok sorunsuz görünüyordu. Dahası kamuoyuna "partinin arifesinde", yeni bir atılımın eşiğinde olduğuna dair mesajlar veriyordu. Oysa bugün ortaya çıkmıştır ki, tam da bu tarih, **Devrimci Sol**'da, küçük-burjuva yapının ve geleneklerin kaynaklık ettiği birikmiş sorunların ve zaafların yıkıcı bir biçimde patlak verdiği tarihtir.

Kendi aralarındaki tartışmalara göre, **Devrimci Sol**'da gerilemenin başlangıcını işaretleyen tarih, 1991 yazıdır. Solda yeni bir tasfiyeci erozyona yol açan gelişme ve koşullarla birlikte ele alındığında, bu tarih anlamlı ve açıklayıcıdır. Fakat şunu belirtelim ki, **Devrimci Sol**'un durumu kendine yine de özgüdür. Zira o yanlış bir eylem çizgisi izleyerek de olsa teslimiyetin ve sinmişliğin egemen olduğu bir ortamda, direniş çizgisinde ısrar etmiş, bunun için ağır bedeller ödemeyi göze almıştır.

Bu nedenle, devlet gücünü, şiddetini, acımasızlığını özellikle **Devrimci Sol** üzerinde yoğunlaştırdı. Her olanağı ve fırsatı kullanarak kanlı bir imha savaşı yürüttü. **Devrimci Sol** buna karşı direndi, fakat bu çapta bir karşı-devrim yüklenmesinin tahrip edici etkilerinden de kendini kurtaramadı.

Bugün en sağlıksız ve yıkıcı bir biçimde patlak veren iç sorunları ve onların ortaya çıkış biçimini, bu dış basınçtan ayrı düşünmek mümkün değil.

Devrimci Sol içinde bugün yaşanan iç çatışmanın en sağlıksız yanı, onun kendini, kendi yapısal zaafları temelinde ve kendisini çevreleyen koşullar içinde tahlil etmek yeteneği gösterememesidir. Yazık ki **Devrimci Sol** kendisine bakamıyor, bunu başaramıyor. "Tek adam yöne-timi" ya da "darbeci müdahale"ye dayalı yüzeysel açıklamalar, bu yeteneksizliğin göstergeleridir. **Devrimci Sol** gerçekliğine ilişkin bir ideolojik ve sınıfsal tahlil ortaya koyamayanların, **Devrimci Sol**'u temsil etmek iddiası üzerinde bir kör döğüşü yaşayarak boğaz boğaza gelmeleri çok da şaşırtıcı değildir.

Her ağır bunalım, bunalımı yaşayan bünye içinde yeralanlar için ona dıştan bakabilmek, onu nesnel gerçekliği ile tahlil etmek, anlamak ve ileriye doğru aşmak için bir olanaktır da aynı zamanda. Fakat yazık ki **Devrimci Sol**'un önder kadroları bunalımı günah keçileriyle izah etmek yolunu tutarak, böylece dünkü **Devrimci Sol**'un da çok çok gerisine düşüyorlar.

Popülizme ve demokratizme, daha genel planda küçük-burjuva demokrasisine karşı mücadele içinde kendi kimliğini bulan EKİM, **Devrimci Sol**'u çok iyi tanımaktadır. Onun devrimciliğinin bugünkü politik önemi kadar, tarihsel ve sınıfsal anlamı ve sınırlarının da tümüyle bilincindedir.

Bu ikincisine ilişkin açıklık ne olursa olsun, bizi ortaya çıktığımız andan itibaren daha çok ilki, **Devrimci Sol**'un gösterdiği direnişin taşıdığı politik önem ilgilendirdi. Bireysel terör çizgisinin yanlışlığı ve politik mücadeleye verdiği zararlar üzerine konuşmak kolaydı. Fakat biz, en pespaye bir tasfiyeciliğin, teslimiyetin, mücadeleden ve örgütten kaçışın etkin olduğu bir ortamda, yanlış biçimler içinde olsa bile doğru yolu, diktatörlüğe karşı devrimci direniş yolunu tutmanın anlam ve önemi üzerine konuşmayı yeğledik.

Aynı nedenledir ki, iç sorunlar nedeniyle bugün gücünün, dikkatinin ve enerjisinin büyük bir bölümünü kendi kendine yöneltmiş bulunan bir **Devrimci Sol**'un bu durumunu, devrimci harekete ve devrimci mücadeleye önemli bir darbe sayıyoruz. Bu olumsuz durumu sürdürenler, dahası derinleştirenler, düşmanın sevincini, devrimcilerin ise acısını çoğaltmaktadırlar.

Devrimci Sol bir sınavdan geçiyor ve yazık ki bu sınav halihazırda kötü bir seyir izliyor.

Kirli savaşa karşı mücadele için görev başına!

Kürt sorunu için daha çok çaba

PKK'nm tek yanlı ateşkes kararının üzerinden iki ay geçti.Aradan geçen bu süre zarfında, Türk devlet yetkililerinin oyalayıcı ve aldatıcı kimi açıklamaları ile büyük ölçüde gerillanın ateşkesin bir gereği olarak eylemsizliği sonucu çatışmaların nisbi hız kesmesi bir yana bırakılırsa, Kürdistan'da hiç bir şey değişmedi. Hatta koşullar bir bakıma daha da ağırlaştı.

Sömürgeci burjuvazinin demagog başbakanı Demirel, ateşkes kararının hemen akabinde Kürt illerine yeni bir geziye çıktı. Toplanan meraklı kalabalıklara dönük konuşmalarında yine "Kürt realitesi"ni tanıdıklarını açıkladı. Devletin kinci olmadığından sözetti, Olağanüstü Hal'in Haziran ayında „inşallah kaldırılacağı" vaadinde bulundu. Hiç kuşkusuz bunlar aldatıcı ve oyalayıcı sözlerdi; öyle de kaldılar.

Sömürge valisi yerli yerinde duruyor. Türk ordusunun üçte ikisi hala Kürdistan'da. Olağanüstü Hal durumu da kaldırılacağa benzemiyor. Dahası alternatif bir düzenleme ile daha da güçlendirilmek isteniyor. "Halka şefkat"in belirtisi sayılabilecek en küçük bir yumuşama belirtisi dahi yok. Tersine kirli savaş derinleştirilerek sürdürülüyor. O kadar ki köy baskınlarının ardı arkası kesilmiyor. Üstelik gerillanın gücünden dolayı bugüne dek girilmeyen yerlere de girilerek baskınlar daha da yaygınlaştırıldı. Keza köy koruculuğu dağıtılmak şöyle dursun, güçlendirilip-korunmaya çalışılıyor. Koruculuğu kabullenmeyen köyler bombalanıyor. Köylüler işkenceden geçirilip göçe zorlanıyor. Özel timler, kontr-gerilla yine işbaşında. Kaçırılıp-katletme eylemleri devam ediyor. Kürt illerindeki cezaevleri 12 Eylül dönemindeki gibi yeniden birer toplama ve imha kampına çevrildiler. Bütün bunları eylemlilik içinde olmayan gerilla gruplarının imha edilmesine dönük saldırılar tamamlıyor.

Gelişmelerin bugüne kadar ki seyrinin bir kez daha kanıtladığı gerçek şudur: Sömürgeci Türk devleti kinci ve kalleş bir devlettir. O Kürt sorununun düzen içi kısmi ve iğreti bir çözümünden dahi yana değildir. Bugün için bu güç ve iradeden yoksundur.

PKK'nın bu tür bir çözümünün yolunu açmak amacıyla ilan ettiği ateşkese gelince. Ateşkes bugün için, PKK ve daha çok da Kürt reformist çevrelerine diplomatik manevra alanı açmak ve genişletmek gibi bir işlev görmekle birlikte, esas olarak gerillayı atalet içinde tutmaya, Kürt halk kitlelerini rehavete itmeye, boş umutların yeşermesine ve dayanaksız hayallerin yayılmasına hizmet etmektedir.

Süreç henüz ilk evresindedir ve düz bir çizgi izlemeyecektir. Bugüne dek devrimci temeller üzerinde gelişen ve sorunun devrimci çözümünde ısrar eden Kürt kurtuluş hareketinden hemen umut kesmek akılcı değildir. Zira *"muazzam fedakarlıklar pahasına büyük devrimci birikimler yaratmış, ciddi sarsıntılara yol açmış bir devrimci kurtuluş mücadelesinin, bir anda ve öyle kolayca kendine yabancılaşması, sorunsuz bir biçimde yeni bir gelişme çizgisine oturması"* beklenemez (*Ekim*, sayı:70, başyazı).Sürecin sancılı ve çatışmalı bir seyir izleyeceği kesindir. Dolayısıyla, bugün için sorunun anayasal çözümüne eğilim duyan PKK, pekala sancılı ve çatışmalı bir süreçten geçerek, yeniden devrimci çözüm yolunda ısrar edebilir.

Ne var ki durup bunu beklemek bizim işimiz değil. Politika ve perspektiflerimizi PKK'nm attığı ve atacağı adımlara göre belirleyemez, pratik faaliyetimizi de ona bağlayamayız.

Kürt sorununun devrimci ve kalıcı çözümünü savunmak, bunun için mücadele etmek bugün her zamankinden daha önemli ve daha acil bir görevdir. Bu görevin gereğine uygun davranış çizgisi izlenmelidir. Kürt sorununa ve Kürt halkının yakıcı istemlerine her zamankinden daha büyük bir ilgi göstermeliyiz. Özellikle işçi sınıfına dönük propaganda-ajitasyon faaliyetimizde bundan böyle Kürt sorununa daha ağırlıklı bir yer vermeli, Kürt halkının haklı ulusal istemlerini daha sık dile getirmeliyiz. Bu çaba mutlaka sömürgeci burjuvazinin Kürdistan'da yürüttüğü kirli ve haksız savaşın yoğun, etkin ve yaygın biçimde teşhiri ile örtüşmelidir. Yalnızca yoğunlaştırılmış ve hız kazandırılmış sürekli ve sistemli böylesi bir çaba, işçi sınıfının Kürt sorunu ve Kürt ulusal istemleri konusundaki kayıtsızlığını kırabilir, soruna sahip çıkan, sömürgeci burjuvaziye karşı bağımsız politik bir güç, bir taraf haline getirebilir ki, bu özellikle bugün yaşamsal önemdedir.